

ORAK ÇEKİÇ

Sayı 88 Mart 1996 Fiyatı: 20.000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

18. KAVGA YILINDA TIKBYI SELAMLİYORUZ

DURUŞ YÖNÜ

'89-II. Konferans sonrası örgütümüzün hızlı bir açılım ve gelişme dönemi oldu. Örgütsel deneyimimizde olmayan alanlara açılım, farklı sınıf kesimleriyle geniş ölçekli karşı karşıya gelişte, birikim eksikliklerimize, alanlardaki zayıflıklara, güçlerimizin niceliksel ve niteliksel yetmezliklerine karşın azımsanmayacak bir yol alındı.

Bugün hemen her alandaki çalışmalarımızı, teorik, siyasal, örgütsel, pratik faaliyetlerimizin her birini daha üst bir düzleme sıçratmanın zorlanmalarını yaşıyoruz. Profesyonel yetkinleşme, her bir alandaki kurumsal devamlılık ve güç eksiklikleri, örgüt çalışmalarının sıçratılmasını ve gelişmelere önceliklik kazandırmamızı engelliyor. Sağladığımız niceliksel gelişme kimi yönlerden daha ileri, kimi yönlerden daha geri. Bütün bunların üzerinde olan yaptıklarımızı ve yapabileceklerimizi, nereye doğru gitmek istediğimizi, gücümüzü ve zayıf yönlerimizi çok iyi biliyoruz. Azımsanamayacak, gelecek için güvenli konuşacağımız, bizi ileriye fırlatacak bir birimde sağladık.

Yeraltı ve yerüstünün bileşim ve dengelerinin, dönemsel ve taktiksel kuruluşunda da kimi sorun ve zorlanmalar yaşıyoruz. Bu birincisi, örgütümüzün bir bütün olarak dönem içerisindeki konumlanışındaki zayıflıklardan; ikincisi, güçlerin dönemsel politika ve taktiğe uygun mevzilendirilmesinde, her seferinde yeniden ele alınması gereken yeraltı-yerüstü bileşiminin sorunlarını çözmekte henüz istenilen yetkinlik düzeyine çıkılamamış olmasından kaynaklanıyor. Örgütümüzde dönemsel politika üretmek ve taktik kavrayış güçleniyor.

Devamı sf. 23'te

AFMK'LAR EYLEM YOLUYLA GELİŞİR

Emekçi kitle hareketinin 12 Eylül sonrası yükselişinde bir dönüm noktasını ifade eden **Gazi Direnişi**, kitle militanlığının çarpıcı bir örneği olmakla kalmadı, ezilen yığınlar içindeki antifaşist tepki birikiminin nasıl muazzam bir devrimci potansiyel içerdiğini somut olarak gösterdi. **Gazi**, bu potansiyeli açığa çıkardı, onu adeta kamçıladi. Büyük kentlerin yoksul gecekondu semtlerinde özellikle gençler arasında antifaşist mücadeleye yönelim, bugün artık elle tutulur bir yoğunluk kazanmıştır. İvmele bir gelişme gösteren bu dinamik akacak kanal arıyor. Devrimci örgütlere yöneliyor, onlarla ilişki kurmaya çalışıyor, kendisine bu konuda yol gösterilmesini istiyor.

Bu rüzgar örgüt olarak bizim yelkenlerimizi de doldurdu. Birçok bölgede gençlerden oluşan grup ve çevreler bu temelde bize de yakınlaştılar. Bu sayede yeni güçler kazandık, yeni bölge ve alanlara açıldık. Kurduğumuz AFMK'ların hem sayısı arttı, hem de bunlar belirli bir pratik faaliyet düzeyi tutturdular.

Devamı sf.2'de

Bu sayıda:

- AFMK'lar eylem yoluyla gelişir
- Kitle gösterilerinde öncü tavır
- Gelişkin bir komite çalışmasına doğru
- Duruş yönü
- Geleneğin izinden
- Legalden illegale geçiş sorunları
- Örgütsel güvenliğin şaşmaz silahı
- Bir adım bir adım daha partiye

İnkâr edilemeyecek kadar açık bir gelişme kaydedildi, olmaması rağmen yine de bu dinamizm yeterince alın bir tarzda değerlendirildiğimiz söylenemez. Bu alanda alabileceğimiz verimin çok azını aldık. Gereken beceriyi, yaratıcılık ve girişkenliği gösterebilmiş olsaydık çeker, kurdığımız AFMK'ların sayısı bugünkünün kat kat üzerinde olurdu. Bu örgütlenmeleri çok daha geniş bir alana yayabilir, örgüt olarak henüz uzanmadığımız bölgelerdeki devrimci güçleri bile esinlendiren bugünkünden daha güçlü bir çekim merkezi haline getirebilirdik. Bu gelişme bize aynı zamanda AFMK'ların politik ve askeri yönlerden etkinliğini daha ileri bir düzeye çıkartma olanağını verirdi. İş isten geçmiş, fırsat henüz kaçmış değil. Bu yüzden bezginliğe ve karımsızlığa kapılmak kadar yanlış bir tutum olmaz. Yapmanız gereken şey açıktır; Bugüne kadarki pratiğimizin etrafı bir değerlendirmesini de yaparak yetersizliklerimizin üzerine yılmıyeliyiz.

Nesnel koşulların elverişliliğine karşın AFMK'ların yaygınlaştırılması ve pratik etkinlik düzeylerinin yükseltilmesi konusunda istenilen gelişmeyi neden sağlanamadık?

Politika ve perspektif yoksunluğu gibi bir gerekçemiz olmaz. Tam tersine, bu konuda da süreci önden kurgulayan kapsamlı bir politik perspektif zamanında ortaya konulmuştur. Bu bizi dışımızdaki devrimci güçlerden farklı kılan güçlü yolumuzdan birini oluşturdığı halde, elimizdeki bu silahlı pratikte yetkin bir teoride kullanılmadık. Teori ile pratik arasında ilişki kuramamızdaki genel zaf ve zayıflığımız bu konuda da kendini gösterdi. Bir konuda ihlali bir politika ortaya konulduktan sonra artık pratik öne çıkar. Önemli olan işe koyulmak, derhal ve kararlı bir biçimde somut adımlar atmaktır. Bende ise pratik yönlüde gay ve niyet kalırdı. AFMK politikası, öznenin bir süre, okunan, incelenen, kavranmaya çalışılan bir "yeni" alandan kurtulmadı. Bu arada konunun detaylı oluşturma, ayrıca bağlantılı sorunları niteliğindeki yarıları üzerinde yoğunlaşarak bunların derinleşmesine bir katırganlık yitirdik yerine, daha çok biçime ve ayrıntılara bakıldı ya da yarıları sorunu niteliğindeki yarıları öne çıkarılan bir tür zıtlıklaştırma, yarıları ve boş generellik hastalığı burada da katırganlık yaptı. Fakat birkaç konuya ve yoldağınca oral fikirlerci okun, o mahall "hata yapma korkusu" oldu "İmmi şöyle yaparsak acaba daha olur mu?" şeklinde kılı kırk yaman ayrı ve gereksiz bir bütünlük, olumsuz gay ve niyet, olumsuz yolağı. Halbuki *Çocuk Devrimi* sorunu gibi bir düşünceye yapabileceği en büyük hata, ilgileri ağırduklarımda, gay hareketle geçmek, hareketle geçtikten sonra da yarıları yaradık olumsuzluğa yetinmekti. Kitlelerin nabız tutulması, hareketi militanlığın yönünde gütle güdümlü bir eğilime yapmayı. Biz de tempoyu biraz uygum olarak yitirebiliydik. Mücadeleye istekli,

özellikle gençlikten oluşan çevrelerin adeta fırtınanın fırtınası bir döneminde, bunlarla bağ kurulduğu teorisizliği ve hızlı davranışlıydık. Yakınlığımızı en büyük bir fırsat bile değerlendirerek uzanabiliyorduk her yeni durumdaydık. Bu elbette belli riskleri gözde almaya gerektiriyordu. Aynı risk alınmadan da gelişme olmazdı.

Bazı alımlarlık konuları ve yoldağınca, geç ve yavaş hareket etmenin de getirmeye düştüler. AFMK'ların örgütlenmesi sorunu, toplu kitlelerini ilgilendirmeyen, başkalarının işiyim gibi görüldüler. Teori ile pratik ilişkisinin bu kadar kabu bir tarzda ihlali, "ben bu politikayı kendi alanımda somut olarak nasıl yaşana geçirebilirim" şeklinde bir anlayış yönelmek yerine bariz bir kayıtsızlığı beraberinde getirdi. Sonuç itibarı bir pratik sergilenmiş oluştuktan önce bu konuda kayda değer bir çabamın dahi gösterilemediği memur çalışmasını buna bir örnek olarak verebiliriz. Pratik yönelim zayıflığı, "İşçi Kurultayı" ve gençlik çalışmasında da değişik ölçülerde kendini gösterdi. Başımızı nereye çevirsek' faşizme karşı mücadele isteği taşıyan ve örgütlenme arayışı içinde olan gençlik çevreleriyle karşılaştığımız bir dönemde, bizim gençlik örgütlenmemiz, hem kurduğumuz AFMK'ların sayısı hem de bu konuda sergilediği pratik etkinliği itibarıyla sadece örgüt çapında değil dışımızdaki devrimci güçlerin bile çok ilerisinde bir noktayı yakalamış olmalıydı. Bu aynı zamanda onun özellikle sent gençliği ve iseli gençlik içinde kitleleşmesine ve yeni alanlara açılmasına büyük bir ivme kazandırdı.

AFMK'ların gelişmesinin ve yaygınlaşmasının yolu üst olmaksızın aydınlanarak geçiyordu. Bugünün Türkiye'sinde bir sadece AFMK'lar konusunda da geçerli değildir. Hangi konuda olursa olsun bugün artık eğilime dönmemiş, inatçı, militan ve yaratıcı bir pratik faaliyetle çalışılmayan *halkın* politika ve gücünün kitlelerin pratikden ayrılmaya girmesi fazla yoktu. Yolların heri bunaltıcı, habileleri yaygınlaştıran lantılarınca solodığı bir dönemde, kitlelerin biriken öneli konularını otobana kesimlerini dahi artık salt yazılı ve sözlü propaganda ve ajitasyon yoluyla eğitemez, çevrenizde toplayamaz, eğilime seferber edemezsiniz. Kimi başarılar sağlayacak olsanız bile, bunlar geçici ya da kısmi olmaksızın kurtulamaz. Özellikle faşizme karşı mücadele gibi bir konuda bu hiç mümkün değildir. Faşizme karşı mücadele, doğası gereği, militan bir çizgide yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Zaten AFMK politikasını özünü de bu anlayış oluşturur. Salt askeri bir örgütlenme olarak darlaştırılmaları gerekmele birlikte AFMK'lar, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sınıf dönümlenme, resmi ve sivil faşist güçlere karşı savunulmuş bir şekilde kurulan

savaş örgütleridir. Her savaş örgütü gibi onlar da ancak savaşta ölçüde gelişir, güçlenir, yetkinleşebilirler. Bu özellikle temellerin atıldığı kuruluş dönemlerinde yaşamsal bir öneme sahiptir. Yeni bir örgütlenmenin başını amaca uygun olarak şekillenip şekillenmemesinin yanı sıra varlığını hissettirerek kitlelerin devrimcileşen kesimlerinin gözünde güçlü bir çekim merkezi haline gelebilmesi buna bağlıdır.

İtiraf etmeliyiz ki, biz bu zornunluğun hakkını bugüne dek yeterince veremedik. AFMK'ların pratik etkinlik düzeyi yetersiz ve geri kaldı. Yasadışı yazılama, pankart asma, vur-kaç türü bazı silahlı gösteriler, gerici-faşist yuvaların bombalanması türünde eylemlerin ötesine pek fazla geçilemedi. Halbuki militan bir pratiğin aynı zamanda nasıl etkili bir devrimci örgütlenme, propaganda ve ajitasyon aracı işlevi gördüğünü, bazı çevre ilişkilerimizi örgüte biraz daha yakınlaştıran ve yeni güçler kazandırırken kitleler üzerinde de nasıl eğitici ve esinlendirici bir rol oynadığını attığımız olumlu adımlardan da yararlanabiliydik. Şişli ve Polisan grevlerinde bazı grev kırıcıların cezalandırılmalarının işçiler üzerindeki etkilerini anımsayalım. Bu eylemler her iki grevde de direnişçi kitlelerin moralini ve coşkusunu yükseltti. Bize olan sempati ve güvenlerini artırdı. Bu arada içerlerinden bazıları kendiliklerinden diğer grev kırıcılar hakkında istihbarat toplamaya yöneltiler. Bazıları ise, bundan sonra yapılacak bu tür eylemlere katılmaya açık hatta hazır olduklarını hissettirdiler. Eğer biz, direnişlerin kitlesele olarak daha militan biçimler kazanması yönündeki çabalarımızı gevşetmesizin bir tarafında da AFMK'lar aracılığıyla bu cezalandırmaları sürdürmüş olsaydık, söz konusu grevlerin yaptırım gücünü kuvvetlendirmiş olmakla kalmazdık; buna en yakın ve hazır olanları eylemlere katarak kimi işçilere de istihbarat toplama, gözcülük, vb. görevler vererek buralarda "İşçi savunma komiteleri"nin örneklerini yaratabilirdik.

Bundan sonra da çok yönlü ve militan bir pratik faaliyet ve eylemi esas alan bir çizgi izlemediğimiz takdirde, AFMK'ları geliştirip yaygınlaştırmayı bırakalım, bu temelde bize yakınlık duyan güçleri dahi politik ve örgütsel etki alanımız içinde tutmaya başaramayız. Unutmayalım ki, bu unsurlar, genellikle semtlerinde veya işyerlerindeki gerici-faşist örgütlenmeye ve devlet terörüne karşı "birşeyler yapmak" isteğiyle bize yaklaşıyorlar. Eylem yapmaya istekli oldukları ölçüde de sabırsızlar. O güne dek dışlarını sıkımsılar zaten, bu yüzden bir an önce birşeyler yapmak istiyorlar. Başlangıçta bizden beklentileri daha çok kendilerine yol yordam göstermenizi, malzeme ve silah yönünden destek olmanızı, askeri yönden eğitip yetiştirmenizi. Bu

beklentilerini dikkate almayarak karşılıksız bırakacak olursak, onları hayal kırıklığına uğratarız. O zaman bizimle ilişkilerini sürdürmeleri için bir neden göremezler. Kendilerine başka adresler ararlar. Devrimcileşmeye açık, eylem isteğiyle dolu, militan özelliklerine sahip güçleri dahi biz böyle elimizde tutamayacak olursak eğer, bundan dolayı önce yüzümüz kızırmalı, sonra da oturup AFMK'ların işlevlerinin ne olduğunu, bizim bu örgütleri hangi amaçla, niye kurduğumuzu bir kez daha düşünmeliyiz.

Yönetici komiteler başta olmak üzere bütün komitelerimiz, en kısa sürede olabildiğince çok sayıda AFMK kurmayı ve onları pratik eyleme seferber etmeyi somut bir görev olarak önelerine koymalıdır. "Silah ve malzeme yokluğu", "zaman yokluğu", "bu işlerle uğraşacak insan yokluğu", vb. gerekçelerin arkasına sığınmamalıdır. Şöyle bir dönemde bunların hepsi sonuç olarak birer bahanedir. Silah yoksa işe silahlanma kampanyası ile başlanır. Bomba bulunmuyorsa bir süre molotofla idare edilir. Askeri bakımdan deneyimli kadrolar gerektiren çetrekar eylem planları ve projelerle oynanıp hiçbir şey yapılmamaktan, başlangıç olarak daha basit eylemlerle yetinilir. Önemli olan harekete geçmek ve iş yapmaktır. Her türde faşizme karşı mücadelede istekli yeni güçlerin ortaya çıktığı bir dönemde "insan bulunamaktan" yakınmak, örgütçülük kendi beceriksizliğimizi itiraf etmekten başka bir anlamı gelmez. Lenin, "böyle örgütçülerin emekliye ayrılmasını ve meydanı deneyimsizlikten doğan sakıncaları gayretli çalışmalarıyla telafi edecek olan daha genç güçlere bırakmaları"ni önerir. "Zaman bulunmadığımızı" söylüyorsak eğer, bu, elimizin altında yararlanabileceğimiz güçler bulunduğu halde her işe ve her yere kendimizin koşturması şeklindeki eski tip çalışma tarzını hala terkedemediğimizi gösterir.

"Zaman ve insan bulunmadığı için her yere yetişilemediği" şeklindeki bir yakınlıkta, AFMK'ları örgütsel konum ve işlevlerinin tam olarak kavranamayışının da önemli bir payı var. AFMK'lar hala "TKB hücreleri" gibi algılanıyor. Bunların gerçekte *kitle örgütlenmesinin* özel bir biçimi oldukları gözden kaçınıyor. Bunun sonucunda kendi kendimizi birçok yönde sınırıyoruz. Örgüt normlarıyla düşündüğümüz için en başta bu örgütlenmelerin bileşimlerini dar tutuyoruz. Nasıl bir faaliyet yürütmeleri gerektiğine dair önelerine geniş bir perspektif koyduktan sonra hareket özgürlüğü tanımamız gerektiren, pratikte tutukluğa ve durgunluğa yol açan bir kumanda sistemi kumaya yöneliyoruz. Bu esasında bizi de

hantelleştiriyor. Tabandaki kadro ve taraftarlarımızın inisiyatif kullanılmaktan kaçınıyorlar. Üst organlarımız bir direktif ve onay gelmedikçe harekete geçmiyorlar. Üst organlar da bu konuda zayıf ve yetersiz kalmış, seri hareket edebilen dinamik bir örgütlenme ve faaliyet yerine dar, tutuk ve hantal bir yapılanma çıkıyor ortaya. Bizi amacımızdan uzaklaştıran bu tür çarpıklıkları ortadan kaldırmak için, önce kavrayışımızdaki çarpıklıkları düzeltmemiz gerekiyor.

AFMK'lar, TİKB'nin omurgasını oluşturan temel örgüt birimlerlerinden biri değildir. Bunlar, örgütlü çevreleyen örgütler ağıının ilk halkasında yer alan çevresel nitelikteki örgütlenme biçimlerinden biridir. Dolayısıyla, AFMK'lar içinde örgütleyeceğimiz unsurlarda TİKB'li olmak, en azından buna yakınlık gibi bir koşul aranmalıdır. Ayrıca her AFMK'nın başında veya içinde mutlaka bir yoldaşımızın bulunması gibi bir zorunluluk da yoktur. Ajan veya muhbir olabileceğine dair herhangi bir kuşku taşınmadıktan sonra, faşizme karşı mücadele isteği taşıyan ve militan özelliklere sahip *herkesi* AFMK'larda örgütleyebiliriz ve örgütlemeliyiz. Bu konuda fazla seçici davranmamalıyız. Bunların içinde TİKB'ye sempati duyanlar olduğu gibi henüz duymayanlar da olabilir. Bazıları komünistleşmeye açık ve hazırken, bazıları sosyalizme bile mesafeli bir yaklaşım içinde olabilirler, vb. vb. Bunlar, onları AFMK'lar içinde örgütlememizin önünde engel oluşturmamalıdır. Aksi takdirde biz AFMK'nın işlevlerini daha tam olarak kavrayamamışız demektir. Bu örgütlenmelerin iki temel işlevinden biri kitleleri fiziksel olarak militan bir çizgi temelinde örgütleyip döndürmek, diğeri, onları bu yönellerinden yakalayarak proletaryanın etrafında meşitlendirmek, tutuk birer devrim ve sosyalizm savunucu haline getirmeye çalışmaktır. Birinciyi bu devrimci işlevinde hayata geçirmek, hepimizi kısa sürede veya mutlaka bu devrimci getirebileceğimize gibi bir başarıya da ulaştırabiliriz. AFMK'lar da örgütlediğimiz güçlerden oluşan fiziksel olarak mücadelesiz bile belli anlamda birer getirebilirler. Burada bu işi iyi bilen aydınlarımızda. Fakat onları bu örgütlenmelerde topladığımız ölçüde bizim yönlendirmeye girişmiş olsak bile, ileride doğru adımları bir adım onları birisi daha önce yakalayacak, bu konuda ilerinde en doğru ve getirmeye açık olabilir birisiyle birlikte ilerleme tam olarak başlatılabilecektir. Bu birine de bizim tutumumuzda, öncelikli düşüncemizde akıllı ve cesur taktikler uygulamaya bağlıdır.

Öte yandan, AFMK'larla ilişkilerimizde bizim *asıl görevimiz*, onların yön çizmek, yol göstermek, örgütlenmeler ve eylemler geçmelerinde ön açıcı olmaktır. Çizim, bizim sosyalizmi ve sosyal komünist topluma ulaşması hedefleyen önemimize göre daha dar olan bir amaç temelinde, tutuk, hantal ve çekilsiz mücadele

etkilerini kendi çizgimiz ve mücadele anlayışımız doğrultusunda bir doğru ve biçim kazandırmaya çalışmaktır. Ama bu onların bileşimlerini dar tutmamıza neden olmaması gerektiği gibi, pratikte kendi başlarına hareket edemeyen bir bağ içinde dışarı kurtarmıza da yol açmamalıdır. "Yoldaş yapamadıysa meydan vermemek" gibi hukuk ve devrimci kaygılara bile olsa, bu örgütleri, başlarında biz olmadıkça pratikte hiçbir adımı atanmayan hantal örgütler haline getirmekten özellikle kaçınmalıyız. Amacımız bunun tam tersine, her komiteyi en kısa sürede kendi başına iş yapabilen bir birim haline getirmek olmalıdır. Bunun yolu pratikten geçer. Çeşitli konularda önelimlere somut hedef ve görevler koymak onların sürekli ve canlı bir pratiğin içine çekmeliyiz. Hareketli olmalarını istemeli ve geniş bir inisiyatif tanımalıyız. Bu konuda Lenin'in, "*Öyle bir işin en önemli yanı küçük gruplardan meydana gelen kâllenin girişimciliğidir. Her şeyi onlar yapacak*" sözü aklımızdan hiç çıkmamalı.

AFMK'lar da örgütlediğimiz güçlerin siyasi ve askeri bakımlardan deneyimsiz ve geri olmaları bizi ürkütmez. Bu yüzden "kaş yapalım derken göz çıkarabilirler" diye bir korku duyabiliriz. Bunlar devrimci kaygılardır. Fakat çözüm, onları hareketsiz tutmak ve eylemsizlik değildir. Bu da bu kez onları bir başka biçimde bozar hatta çürütür. Yapmamız gereken şey esasında basittir. Önelimlere görev ve hedef koyarken, neyi nasıl yapmaları gerektiğini de etraflıca anlatmalıyız. Öncelikle yapacakları işin siyasi anlamını ve amacını kavratmaya çalışmalıyız. Amacın gerçekleşebilmesi için nelere dikkat edip, nelerden kaçınmaları gerektiğini, mümkünse yaşamış örnekler temelinde açıklanmalıyız. Gerisi artık pratiğe kalmıştır. İş yaptıkça pişecek, deneyim kazanacaklardır. Eğitimciliklerinden dolayı onları pratikten uzak tutmak gibi oldurmen bir hataya düşmezken, öte yandan bunu sadece pratiğin eğitimciliği ile sınırlı tutmamız elbette. Bunun yanı sıra onlarla düzenli bir ayıma ve askeri eğitim faaliyeti yürütmemiz gerekir. Bunu yaparken her iki anlamda da özellikle temel bilgileri kazandırılmaya gereken bağlamda çalışmalıyız. "Kuru" tipinde kuru ve basit eğitim programları uygulanmalıyız.

Birinci eğitim konuları, onların da ilgisiyle çekecek genel konulardır hareketle belirlenmelidir. Bu konuda "işçi gazetemi"den yararlanabiliriz. O, birlikte okunup incelenebilir. (Aslında bazı köşeleri, haber ve yazıların dışında "işçi gazetemi", AFMK'lar da yer alabilecek unsurların hepsine, özellikle semt gençliğine, "ilgi çekici" ve "doyurucu" gelmeyecektir. Bu konuda, onların siyasi ve askeri yönlere eğitimine hizmet edecek içerikte, bülten tipinde, yarı legal önel bir yayını ihtiyacı vardır). Ayrıca örgütümüzün dönemsel politikalarını kavratılması, tarihinin ve çizgisinin incelenmesi öncelikli ve temel eğitim konularımızdır. MI klesiklerin okunup incelenmesi sırasında, kitap yayıncılığı çekilince uzun ve

ayrıntılı listeler dayatılmaktan kesinlikle kaçınılmalıdır. Ele alınan konunun özünün kavranmasına giriş için yeterli en fazla 75-100 sayfalık paket programlar hazırlanmalıdır. Askeri konularda da işe, bazı temel pratik bilgilerin kazandırılması ile başlanmalıdır. Bir eylem nasıl planlanır ve hazırlanır, eylemin türüne göre uygulanmada nelere dikkat etmek gerekir, istihbarat nasıl toplanır, gizlilik ve takibe karşı alınması gereken temel önlemler nelerdir, değişik çap ve türdeki gösteri ve eylemler nasıl örgütlenir, yasal ve yasadışı, barışçıl veya şiddetle dayalı kitle gösterilerinin güvenliği nasıl sağlanır, bunlara askeri yönden nasıl önderlik etmek gerekir, devletin bunlar sırasında izlediği başlıca taktikler nelerdir ve hangi karşı taktikler izlenmelidir, vb. vb. Bunların hepsi birer eğitim konusu haline getirilmelidir. Ayrıca bütün AFMK'lara molotof ve basit patlayıcıların yapımı öğretilmeli, değişik çap ve marka tabancaların ve diğer hafif silahların özellikleri, bakımı, kullanımı anlatılmalı ama asıl olarak pratik eğitim ve atış yaptırmanın koşulları zorlanmalıdır.

Semtlerde ortaya çıkan antifaşist mücadeleye eğilimli gençlik gruplarını AFMK'lar halinde örgütleme ve eyleme seferber etmede tutuk davranmanın çok karşılaştığımız gerçeklerinden birini de, bunların siyasal açıdan yeterince güven vermeyen özelliklere sahip olmaları oluşturuyor. Bu da bir yönüyle yerinde ve haklı bir kaygıdır. Fakat işin surf bu yönüne bakarak onlarla ilişki kurmaktan kaçınmaya ya da sınırlı bir dirsek teması ile yetinmeye yol açtığı ölçüde de yanlıştır. Faşizme karşı mücadele istegiyle devrimci örgütlere, bu arada bize de yakınlaşan semt gençliği, bütünüyle lekesiz ve homojen bir kitle değil kuşkusuz. Oldukça güçlü küçük burjuva hatta lumpen özelliklere sahipler. İçlerinden bazıları çeteciliğe bulaşmış, kahve, kumar, içki gibi alışkanlıklardan kurtulmamış, vb. olabiliyorlar. Bu arada kimilerini devrimcilerle bağ kurmaya yönelten etkenler arasında, sirtını güçlü bir yerlere dayama hesabı, feodal delikanlılık kültürü ya da arkadaşlık hatırı gibi "siyaset dışı" etkenlerin de değişik ölçülerde payı oluyor. Kolay kolay disipline gelemeyen bir yapıya sahip olmaları, bunlarda yaygın olarak görülen bir başka özellik. Tüm bunları görmenezlikten gelerek üzerlerinden atlayamayız elbette. Fakat bu konularda göstereceğimiz dikkat ve duyarlılık, bu kez, devrimci açıdan lekesiz, sorunsuz, fazla bozulmamış ilişkiler aranarak şeklinde idealist bir seçkinciliğe de dönüşmemelidir.

Bugünkü genç kuşağın, devrimci hareketin ve sosyalizmin olduğu kadar küçük burjuva hümanizmi ve topluncu idealizmin her biçiminin hedef tahtasına çakıldığı, insanların ve insanî ilişkilerin alabildiğine kürteldiği bir dönemde yetiştiklerini unutmamalıyız. Bu yüzden onların, kendilerine yıllardan beri şıranga edilen burjuvazinin yoz kültürü ve alışkanlıklarının değişik derecelerdeki etkisi altında bulunmalarını yadrganarak

gerekir. Önemli olan, taşdıkları zaafırlara rağmen onların devrimci harekete yönelmeleri, faşizme karşı dövüşme isteği taşımalarıdır. Faydacı bir yaklaşımla hareket ederek zaafırlarına gözlerimizi kapatamaz, özellikle lumpen alışkanlıklarına prim vermez, bu yönleriyle uzlaşamayız elbette ama bu kez sekte bir tutuma savrularak gelişmeye ve devrimleşmeye açık militan yanlarını da dikkate almamızla edemeyiz. Onları asıl bu yönlerinden yakalamalıyız. Proletaryanın ideolojisi ve çizgimiz doğrultusunda yeni bir kalıba dökmek, sabır ve yaratıcılık ister. Bu sabrı ve yaratıcılığı gösterebilmeliyiz. Zaten bunu göze alıyoruz ve işin kolayına kaçıyoruz eğer, biz henüz kötü birer örgütlüyüz demektir. Çünkü dünyanın hiçbir ülkesinde, hiçbir parti ve devrim, kendi ölümlerine en uygun, dolayısıyla işleme ve iş yaptırması kolay insan malzemesini hazır olarak bulmamıştır. O bunu kendisi yaratmış, üstelik kapitalizmin çanurundan çekip çıkardıklarından yaratmıştır.

Semtlerde ortaya çıkan antifaşist eğilimli gençlik çevreleriyle ilişki kurarken tek yanlı ve yüzeysel gözlemlerle yetinmemeli, bunların hepsine basmakalıp bir tarzda yaklaşmamalıyız. "Varoş gençliği"nin ortak ve benzeşen özellikleri fazladır. Fakat farklı özellik ve potansiyellerini de gözden kaçırılmamak gerekir. Örneğin, bir işte çalışarak emekçi bir karakter kazanmış olanlarla Alevi kökenli gençler görece daha politikleşmiş bir profil çizerlerken, bir baltaya sap olamamış olanlarda lumpen eğilimler daha ağır basmaktadır. Bu farklılık, doğal olarak, onların faşizme karşı tepkilerinin nedenleri ve bunun derinliğinden devrimci disiplin ve örgütlenmeye yakınlık derecelerine kadar birçok konuda kendini hissettirir. Örneğin birinciler politikaya daha ilgili, siyasal eğitime daha isteklidirler. Eğitim çalışması ve kitap okuma gibi işler ikincilere genellikle "sıkıcı" gelir, kaytarmaları yollarını ararlar. Birincilerde devlete karşı tepki ve öfke daha belirgin hatta ön plandadır. İkincilerin devlete karşı tepkilerinde bile feodal "delikanlılık" kültürünün izleri görülür. Düzenli ve disiplinli bir ilişkiye ikinciler biraz daha zor gelirler ama çalışma ve eylem dendiğinde de umulmadık bir canlılık gösterir, öne fırlamaktan geri durmazlar. Bütün bunlardan dolayı, antifaşist mücadeleye eğilimli gençlik çevreleriyle ilişkilerimiz sırasında karşımızdakileri her zaman yakından tanımaya çalışmalıyız. Bunların devrimci açıdan gelişmeye açık yönleriyle zaafırlarını bir bütün olarak görebilmeliyiz. Zaafırlarından arındırarak iyi yetişmiş komünist birer devrim savaşçısı haline getirebilmek için, ilkel olduğu kadar da esnek ve sabırlı biçim ve yöntemler

bulup uygulamasını bilmeliyiz.

Bunları yeni ve devrimci bir kalıba dökmeye çalışırken, "önce siyasal olarak eğitelim, sonra eyleme sokuyoruz" şeklindeki bir yaklaşımdan daha hatalı bir tutum olunuz. Soruna böyle yaklaşıldığı zaman, sonuçta genellikle hüsrana uğranmaktadır. Çünkü bu unsurlar, daha önce de belirttiğimiz gibi, eylem isteği ve hareket beklentisiyle bize yaklaşmaktadırlar. Yetersiz bir eğitim almış olmalarının dışında, kitap, gazete, yayın okuma gibi bir alışkanlıkları da yoktur. İşe buradan başladığımız ve onları önce "okumaya" zorladığımız taktirde, sıkıntıya gelemeyecek ve yan çizeceklerdir. Bu, onların bu eğilimlerine teslim olmanızı, siyasal eğitimden vazgeçmenizi gerektirmez elbette. Ancak teorik-siyasal eğitimi pratik eylemlerden kopartarak illa ve önce kitap okumak şeklindeki bir saplantıyla da hareket etmemek gerekir. Bu zaten mekanik olduğu ölçüde de Marksizmin ruhuna ve yöntemine aykırı bir yaklaşım ve tutum olur. Bizim amacımız, kitap kurtları ya da sadece ağzı laf yapan gevezeler değil, neyi neden yaptığını bilinciykle hareket eden siyasal savaşçılar yetiştirmektir. Bunun eğitimi ise, doğası gereği, pratik eylemin dışında ve ondan kopuk olarak verilemez. Kaldı ki pratik mücadele ve eylem, hem etkili bir propaganda yöntemi, hem etkili bir örgütlenme yöntemi, hem de etkili bir eğitim yöntemidir. Doğru hedeflere yönelmiş, yerinde ve zamanında gerçekleştirilen her devrimci eylem, yalnızca katılanları değil geride kalanları da eğitir ve esinlendirir. Onları mücadelenin daha ileri biçimlerine hazırlar, bu yöndeki eğilimleri kuvvetlendirir. Özellikle AFMK'lar gibi savaş örgütlerinin eğitimi ve deneyim kazanmaları söz konusu ise, hiçbir eğitim yöntemi pratikten öğrenmenin yerini tutamaz.

AFMK politikasının uygulanmasını geçirmesinde bugüne dek yapıldığına yüzerden biri de, bu örgütlenmeleri sentlerin dışına fazla taşınmayışınız oldu. Sentlerde görüşe daha hızlı bir gelişimden sağlanmasında bir yerde doğabildi. Çünkü anti-faşist potansiyel burjuvazi kendini daha yoğun ve belirgin bir biçimde dışa vurdu. Bu nedenle, işçi sınıfı devrimciliği için bir ölçüde hızlandı, bu amaçla hızlandı. Ancak militan bir mücadelelerin hızını geçerek bunu aynı zamanda geneli sınıfsal kitleleri işçi sınıfının çıkarları temelinde örgütlenmenin kaldırılabildiği bir halde götürmek diye bir amaçla olmayışın "halkçılığı savrulmuş" yapılabildiği anlamına geliyor. Çünkü Direnişin savrulmuş sentlerde anti-faşist bir temelde daha hızlı ve belirgin bir biçimde örgütlenme olmasının ortaya çıkması, pratikte olduğu kadar ideolojik planda da halkçılığın gücüne elverişli bir ortam yaratmıştır. Aynı zamanda aynı dikkate alınmazlık edemeyiz. Fakat, yoğun bir işçi mitingini duyan emekçi sentlerinde ortaya çıkan bir devrimci bir tarzda örgütlenme konusunda daha yolun başındayken -bazıları bu yola adım dahi atmamışlar-, "halkçılığı savrulmaktan sakınma" bahanesi

altında bu görüşe yön çizmek, Türkiye'de devrimin nasıl örgütlenileceği konusunda ilkel ve bütünlüklü bir bakış açısına sahip olmadıkları gibi kendilerine güveni de olmayışının dışlanacağı bir korkudur. Üstelik bu, emekçi sentlerinde meydana yalnız küçük burjuvazi halkçılığı da değil, direnişin ve sivil faşist harekete bırakılmaktan başka bir sonuç doğurmaz.

AFMK'ların sınıf içindeki kuruluşunu oluşturan "savunma komiteleri"ni örgütlenmenin nesnel koşulları bugüne dek belki sentlerdeki kadar olgunlaşmış değildi. Ama bu alanda karşımıza çıkan bazı somut fırsatları da yeterince değerlendiremedik. Önümüzdeki süreçte bu hataları yinelenmek için daha dikkatli ve bu konuda daha ısrarlı bir yönelim içinde olmalıyız. Bu sadece faşizme karşı mücadelelen işçi sınıfının öncülüğünde gelişmesinin maddi-örgütsel temellerini yaratıp güçlendirmek açısından değil, sınıf hareketini genel olarak daha militan bir çizgiye yükseltmek açısından da zorunluluktur. Zaten yaşamın da her geçen gün bunu biraz daha açık biçimde dayatmakta, buna bağlı olarak sınıfın öncüler kesimleri içinde bu tip militan devrimci örgütlenmelere duyulan ihtiyaç ve yönelim artmaktadır. Buna yanıt verebilmek için, bu alanda da artık soyut ve genel bir militan eylem ve örgütlenme çağrıları ile yetinilemez. Sınıfın eylemlerinin önünü açıcı nitelikte somut pratik müdahale örnekleri ortaya konulup geliştirilmelidir. Taşeron örgütlenmeleri ve grev kırıcılarına karşı mücadele, önümüzdeki süreçte bu konuda **yüklenmeniz gereken** bir halka olarak karşınıza çıkıyor.

Sınıf üzerindeki sömürüye yoğunlaşma ve onu örgütlenmesinin temel araçlarından biri olarak kullanılan taşeron örgütlenmeleri, hızla yayılan ve büyüyen bir bela haline almıştır. Burjuvazi bu silahı kullanarak sınıfın kazanılmış haklarını birer birer gasbetmekle kalmamaktadır. Bununla birlikte grev kırıcıları örgütleri bir hale getirerek, zaten dar bir alana sıkışmış yerel ve tekil eylemlerden kurtulmuşları en kurallı grev ve direnişileri bile etkileye hale getirebilmektedir. İşçiler kararlılıkla direndikleri, bu anda grev kırıcılarına karşı zaman zaman saldırılarını de katıldıkları militan çıkışları gerçekleştirildikleri halde bu bariyeri aşmakta zorlanıyor, işçi sınıfı her zaman her eyleminde devletin desteği de güçlüğü için çoğu kez başarısız kalıyorlar. Grev ve direnişin yaptırım gücünü büyük ölçüde ortadan kaldırma bu durum, süreç içinde çözülmeyi ve yenilgiyi beraberinde getiriyor. Böylesi durumlarda militan bir inisiyatif ortaya koymak, henüz direnişin güçleri içinden örgütlenemiyorsa bile AFMK'lar aracılığıyla dıştan bir müdahalede bulunmaktan kaçınılmaz gerekir. Grev kırıcılarının çalışmasını engelleme yönünde yapılacak böyle bir devrimci müdahale, direnişin önündeki tıkanıklığı açacaktır. Onun yaptırım gücündeki zayıflamayı ortadan kaldırarak direnişin kitlelenmesini, coşku ve kararlılığının diri tutulmasına katkıda bulunacaktır. Sonuç örneğin de desteğiyle işçilerin

"savunma komiteleri" tipinde militan örgütlenmelerin işlevi ve yararı konusunda eğitimini kolaylaştıracak, onlar arasında bu yöndeki eğilimleri hızlandıracaktır. Bu aynı zamanda işçiler arasında antifaşist duyarlılığı da geliştirecektir. Çünkü, taşeron örgütlenmelerinin çoğunun patronları aynı zamanda MHP'li faşistlerdir ve bunlar, resmi faşist güçlerin koruması ve desteği altında iş görmektedirler. Bütün bunlardan dolayı, taşeron

örgütlenmelerine karşı devrimci şiddeti de devreye sokarak girişilecek sistemli bir mücadele, işçi hareketinin ayağındaki bir pranganın çözülmesine hizmet ettiği ölçüde, sınıfın antifaşist kavgaya çekilmesine de hizmet edecektir. Bu özelliğinden ötürü, taşeron örgütlenmelerine karşı mücadele, işçi sınıfı için "savunma komiteleri"nin kurulup yaygınlaştırılması için elverişli bir fırsat olarak karşınızda durmaktadır.

— 0 —

LEGALDEN İLLEGALE GEÇİŞ SORUNLARI

Örgütseç çalışmanın farklı alanlarında konumlanan yoldaşlar açısından gereklilik durumunda birinden diğerine geçiş her zaman belli sıkıntılar ve aşmazlar içerir. Her alanı kucaklayabilecek, alanın bilgisine asgariin üzerinde hakim, örgüt çalışmasında yetkin kadrolar yanında, bugün asıl olarak yeni güçlere dayandığımız düşünülürse bunu doğal karşılamak gerekir. Derinleşmemiz, yeni araç/yöntemler bulunamaz ve devreye sokmamız gereken ise legal-illegal alan geçişlerinde ortaya çıkan handikaplar, tereddüt ve kaygılar, sıkışıp kalmalar.

Legal alandaki kadro ve taraftarlarımızda legal alanın nesnellığı hakindedir. "Madde-bilinç" şekillenmesi de buna uygundur. Uzun süre legal alanda olan kadro ve taraftarlarda yasalılık-düzen içi yaşamın alışkanlıkları ve "mahathği", tümüyle değilse de kolayca alışkanlıkların, yakalanma vb. durumlarda ise polisten gelen saldırıların nispeten kolay atlatılacağı gibi, bilince yerleşmiş zayıflıkların oluşmasına zemin hazırlar. Yeraltına geçişte ve sonrasında tereddütlü davranışların temelinde, yer etmiş bu düşünce, alışkanlık ve biçimlenişlerin varlığı yadsınmaz. Bunlara karşı mücadelede, o anda bulunulan pratik faaliyet alanı ne olursa olsun, asıl olarak örgüt ve devrimle kurulan ilişkinin köklendirilmesi sorunu olarak ele alınmalı sürekli ve sistemli bir eğitim ve dönüştürme çalışması olarak yürütülmelidir.

Bu nasıl olacaktır? Bir yeraltı devrim örgütünün legal alandaki kadrolarının bilinci ve yaşamı, *bulunduğu ortama göre değil örgütün konumlanışına göre* şekillenmelidir. Örgüt bu alanda çalışan kadro ve taraftarlarını, legal alanda oluşun, bu nesnellığın ortaya çıkardığı durumu, kavrayış ve davranış kaymalarını, karşı yöndeki bir teorik bilinç, derinleşmesiyle aşmaları için beslenmelidir. Onlar da bu konuda daima uyanık ve donanımlı, sürekli uyarı halinde olmalıdırlar. Kuşkusuz bu salt bir teorik kavrayış sorunu da değildir.

OÇ'nin Ağustos '93 tarihli 83. sayısında yer alan "Yeni Örgütlü Tipi"nde, kadrolarımızın 'dalıp çıkma yeteneği'yle donanmaları gereğinden söz etmişlik. Sadece yeraltının kadrolarının edinmeleri gereken bir nitelik değildir bu. Legaldeki kadrolarımız tarafından da gerçekleştiriliri olması, yeraltıyla bağlantı kuruşta (durumlarına göre) yeraltının bazı etkinliklerine katılarak eğitilmeleri, ona pratik olarak da yakınlaştırılmaları gerekmektedir. Öte yandan, bu alana çekilen/çekilecek kadrolara, yeraltı yaşamı ve davranış biçimleri hakkında, -başlangıçta "teknik" olarak da algılasa- bir ön eğitim de mutlaka verilmelidir.

Örgüt ve devrim ile kurulan ilişkinin, yaşamın ve mücadelenin hareketli ve karmaşık dönemlerinde de sarsılmadan ayakta kalabilme ve koşuyu bulunulan yerden, ne olursa olsun sürdürme bilincinin güçlendirilmesi ve derinleştirilmesi komünist devrimciler için belirleyici önemdedir. Burjuva devletin bize dayattığı yeraltı zorunluluğunun kavranması, "özgürlük-zorunluluk-özgürlük" ilişkisinin kavranmasından geçer.

Öyle dönemler olur ki, bugün buradasınızdır; yarın koşullar değişir, torbanızı toplayıp yollara düşebilirsiniz. Çalınacak kapıları öncesinden çoğaltınlar şanslıdır. Bugün karşılıklı çay içilen bir kişi, yarın iyi bir barınak olabilir. Ne var ki, öncesinden kafaca ve ruhla buna hazır olmayanlar, kişiyi birçok yönden zorlayan bu koşullarda "Ben neden illegaldeyim" sorusunu daha sık sormaya başlarlar. Yerleşik bir ev tutulamadığında, bir evden diğerine geçmek durumunda kaldığında bu durum onların psikolojisinde sarsıntı yaratır.

Kimisinin bu evlerde hareket tarzı illegal olduğunu açığa çıkarıcı acemilik ve potlarla doludur. Kendisini gizler gibi hareket eder. Yeni kimliğini oturtamamıştır; buna uygun doğal davranışlar benimseyemez. "Açık veririm" korkusuyla en doğal sohbetlerden ve ilişkilerden bile kaçınmaya çalışır. Onlardan biri olarak "sıradanlaşmak" yerine, göze batmaya başlayın tek özelliği, ayrıksılığı olur çıkar.

Bulunduğu yerdeki üle içi kaygı ve tartışmalar "canını sıkar"; ev halkının kendisine surat astığını düşünür. Söylediği "yalanlar" yüzünden -neden söylemek gerektiğinden bağımsız olarak- dürtüst olmadığını sorgulayanlar, küçük burjuva gururu incineler bile vardır!

"Bir daha denizi görebileceğimizi?" legül dünyayken yarıdı üzerine hiç düşünmemenin çarpıcı örneğidir bu sözler. Yeraltını bir yere kapanıp çıkmamak, kapalılık ve hareketsizlik, insanı yaklaşımlar az değildir. Sokağa çıktığında da herkesin gözünün üzerlerinde olduğunu sanıp kendilerini soklar gibi dolupdur. Kendini soyutlama çabası, bir süre sonra doğallığı perdeleyen bir yabancılaşmaya döndürür. Karşından bir polis mi geliyor, ya da köyden bir ekip arabası mı çıktı gözler kaçırılır, beceriksizce yön değiştirme gayretine girilir. Sından olmanı gereken her davranış, bir "olağanüstülük" halesine bürünür/büründürülür. Kuşku ve dikkat çekici davranışların göze batması ve hiç istenmeyen sonuçlara yol açması sürpriz olmayacaktır.

Psikolojik geçiş ve bunun gerektirdiği alışkanlıklar kazanılmadığında kadro ve taraftarlarda ruhsal sıkışma ve özgüven yitimi yaratır. Yeraltı konusunda düşünsel kavrayış, devrimci bilinç geliştigi ölçüde bu psikolojinin de üstesinden gelinir. Alışkanlıklar bu yönde geliştirildiğinde yeraltı yaşamı doğallaşır.

Öte yandan nesnel koşulların dayattığı kimi zorunluluklar vardır. Sınıf mücadelesi keskinleştikçe devrimci sâflarda mücadele edenlerin ödemeleri gereken bedeller de katlanır. Burjuva devlet faşist mahkemeler aracılığıyla bir kıyım makinası gibi çalışır. Muhafif her unsur bundan nasibini alırken, yeraltı örgütü kimi kadro ve taraftarlarını, ceza, arınma vb. nedeniyle devletin gözü önünde, elinin altında bu yüzden kolayca bulunma durumuna son verir. Onları legülden çekti. Son yıllarda bu zorunlulukla daha sık karşı karşıya kalır olduk.

Yeraltını "yerin altı" şeklinde algılamayan, illegaliteyi bir geri çekilme değil, devrim kavgasını devletin ulaşamayacağı bir özgürlük alanından, her koşul altında sürdürme mücadelesi olarak kavrayan, bu süreçte öncesinden hazırlıklı giren kadrolarda uyum sorunu pek fazla yaşanmaz. Ne var ki başlangıçta "Artık mitinglere, sendikaya gidemeyecektim, koşturamayacaktım" diye sızlananların sayısı da az değildir.

"Bir siltü isim var ama **kütelerden uzak kalmak**, işyerinde şöyle başına çagura dolayı bildiri dağıtamamak, eylemlerde slogan atamamak, sokakta gazeteyi açıp okuyamamak, otobüste birileri konuşurken lafa girip düzen karıştı bir propaganda yapamamak, her saniye peşinde birinin olup olmadığını düşünmek, bir randevudan sonra saatlerce takip kontrolü çekmek... İşte yeni yaşamın bir boyutu." Amaçla araç arasındaki yanlış ilişkilendirme, meseleyi bütünsel görememe ve legül yaşamın alışkanlık ve mücadeleye biçimlerinin yerleşikliği bu örnekte de görülmektedir. "Büyük işçi eylemi, binlerce işçi sokakta ben TV'den seyrediyorum. Sanki o kadar kalabalığın içinde yokluğum hissedilmiştir gibi geliyor bana **işçiler bensiz bir ekstre kaldı**." Dün başka başka yerlerde olanlar bugün eylemdeki kitlesellik için üzerine düşeni en üst düzeyde yapmışsa, katılanların bilincinde bir derinleşme yaratabilmişse eksiklik duymak gerekmez. Orada olmayan sadece bedenimizdir; fakat sloganlarımız, afişlerimiz, kuşlarımız ve pankartlarımızla aslında oradayızdır. O zaman ne bazen günlerce bir kişinin peşinde koşturmak anlamsız; ne de takibe ihtimal vermediğimiz halde saatlerce takip kontrolü çekmek hantallık gibi gelecektir.

"İllegale geçtiğimden beri çok okuyorum." Burada "okuma" işinin hangi amaca dönük olarak yapıldığı, nasıl bir bütünsellik içinde hangi sistematige oturtulduğu önem kazanır. İllegalde "çok zaman olduğu için" okunabildiği genele bilimin olan bir kütüphane ve pratikte de yaşamın çoğu kez budur. Bilinçli olmayan bu tür bir okuma faaliyeti, bir süre sonra kişiyi okumayı bırakır ve zaman içinde anlamsızlaşır. Gücünü devrimci bilinç ve iradeden alan illegal yaşam tarzı gitgide içi boş bir kutuk, ne işe yaradığı anlaşılmayan bir ilkel ve kurallı yağmır, romanlarda kalmaya mahkûm bir sözde özgürlük ortamı haline döndürür. MI, bilimini kavrayıp onu mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda, gelişme ve yetkinleşmede vazgeçilmez bir silah olarak kullanmak başka şeydir; neye hizmet ettiği pek belli olmayan genel bir "okuma" faaliyeti başka. İllegaldaki "okuma" faaliyeti böyle algılanmalıdır. Yeraltını, devletin kondukları "itigi" bir tutsaklık ortamı olmaktan çıkıp, sistemin aygıtını kuyulardan için yarattığı bir özgürlük ortamı haline gelmesi ancak böyle bir profesyonel bir yönlendirme müdahalesi olacaktır.

Legülden illegaliteye geçiş, uygun ortamın aksine, salt ceza, arınma vb. zorunluluklar yüzünden kimi kadrolarımızın legülden çekilinceye kadar gerçekleşmez. Bir bir yeraltı örgütüyle ve kadrolarımızın önemli bir kısmı yeraltında olacaklar. Legül ve yarı-legül çarpmada içinde olabur da "dilir" bir uyum sürdürebcekler. Yeraltı, en illegal durumda çalışıklarında olsa, onların yapması ve ilişkilerinin bir bölünmezliktir. Lenin'in parlamento grubu için söylediği, bizim legal alanda çalışmaya yitirden halden ve kurulumumuz için de geçerlidir: **Örgüte olan ilişkilerin gizliliği ve bunun sürdürülebilir biçimleri** isterse en legal yerde bulunulmuş, yapması buna uygun biçimlendirmeyi gerektirir.

İllegaliteye geçiş ne salt arınma olmak gibi zorunlu durumlarda başvurulan bir yoldur; ne de illegal yaşam "kütelerden uzak"ta, onlardan yutulmuş bir "sükunet" ortamında okunan bolca kitapla karakterize edilen bir yaşam biçimidir.

Legül yaşamından illegale geçiş her devrim savaşçısı kendi tarzında yaşar. Eğer kadrolarımızın önemli bir kısmı yeraltında konuşulacak diyorsak, buna hazırlanmalıyız. Her koşul altında mücadele etme bilinci ve onun gerektirdiği teorik-teknik-ruhsal donanım kadrolarında bugünden sağlanamazsa, hem devletin elini uzatamadığı bu özgürlük ortamını yeterince verimli kullanamayız, hem de çok zaman yitiririz. Oysa bizim zaman kaybına tahammülümüz yok. Bugün bize gerekli olan, daha hızlı, adeta koşar adımlar, legal-illegal alan geçişlerinde daha kararlı bir içselleştirme ve köklendirme çabasıdır.

KİTLE GÖSTERİLERİNDE ÖNCÜ TAVIR

Son birkaç yıldır kitle gösterilerinde sayıca bir artış ve kitlesel büyüme görülmektedir. Eylemler, yarılegal biçimlerden (bunlar bazen illegal türlere yakınlaşabiliyor) en legal biçimlere kadar uzanan bir çeşitlilik gösteriyor. Kitlenin sınıfsal bileşimi, eylemsel sürecin ortaya çıkış nedenlerine, hangi talebin veya hedefin öne çıktığına ve o anki nesnel duruma (emekçi sınıfların genel durum, eğilimleri, devlet terörünün boyutları vs.) bağlı olarak değişiyor.

Bugün kitlesel hareket, genel olarak, ivmeli ve sürekliliği olan bir yükseliş içerisinde olmamakla birlikte, zaman zaman hızlı ve ani çıkışlar gösterebilmektedir. Varolan ve derinleşme eğiliminde olan ekonomik-siyasi-toplumsal kriz ortamıyla birlikte ele alınması gereken kitlesel hareketin, kendi içerisinde kesintilere uğrayan bir sürekliliği olması nedeniyle geniş emekçi yığınlar arasında alttan alta gelişen bir birikim sağlaması söz konusudur. Dolayısıyla, kitle hareketinin nisbeten rutin seyrettiği ve genel olarak durgunluğun egemen olduğu bir dönemin ardından beklenmedik (!) bir anda oldukça üst boyutlarda ve belli ölçülerde yaygınlaşma özelliğinde olan eylemlilikler gündeme gelebilmektedir.

Kitlesel hareketin çeşitli kaynağa noktaları vardır. Bunlar, sınıf ve kitle hareketinin genel seyrinin ne yönde gelişeceği, taşıdığı dinamiklerin hangisinin, ne düzeyde ileriye dönük etkide bulunacağı, yanısıra da geniş kitlelerin genel siyasal durumu, örgütlülük derecesi ve öncü kitle ilişkisinin ne düzeyde olduğu gibi sorulara belli yönleriyle cevap verir.

Genel olarak siyasallaşma ve radikalleşme eğiliminde olan sınıf ve kitle hareketinin ritmik davranışları, hızlı-iniş-çıkışlar göstermesi ve özellikle canlanma-yükselme dönemlerinin nisbeten kısa sürmesi; komünist öncünün -gerek sınıf dayanışmasının güçlendirilmesi, gerekse kimi tekil ve sınırlı direniş ve gösterilerin siyasallaşma yönünde zorlanarak diğer bölge ve alanlara doğru yaygınlaştırılması açısından- kitle gösterilerindeki duruşunu, tavrını ve ne düzeyde önderlik sergileyebildiğini öncemli kılıyor. Bunun nedeni çok açık! Kitlelerin, devrimleşmeye, öncünün dönemsel politika ve taktiklerini solumaya, komünist ajitasyon ve propagandanın etki alanına

girmeye en açık ve elverişli olduğu dönemler, harekete geçtiği ve eylemlilik sürecine girdiği anlardır.

Kitlesel hareketin ani düşmeleri de içinde barındıran sıçramalı gelişim çizgisinde olması nedeniyle, yükseliş dönemlerini devrimci bir tarzda değerlendirmek oldukça önemlidir. İki açıdan. Birincisi; devrimci kitle çizgisini geliştirmek, ikincisi; böyleli dönemlerden güçlü çıkmak ve bir sonraki evreye daha hazırlıklı ve yetkin girmek. Sözelimi biz, güçlü olduğumuz bir bölgede kesintisiz bir örgüt çalışması yürütüyor ve hiç de azımsanmayacak bir etkinlik gösteriyor, ama o bölgenin kitlesel gösterilere, militan eylemlere sahne olduğu bir dönemde gereken tavrı gösteremiyorsak geniş kitlelere kumanda edemeyiz. Örneğin; verili bölgede yüzlerce insanın katıldığı bir gösteride -başından sonuna kadar içinde bulunduğumuz ve eylem öncesi kitle çalışmasına bütün enerjimizi akıttığımız halde- disiplinli bir duruşumuz yoksa; ya da gösteriye örgüt pankartıyla gitmiyorsak, veya polisle çatışma noktasına gelindiğinde militan ve kararlı bir tavır geliştiremiyorsak eylemin yarattığı canlılığı ve sunduğu olanakları değerlendiremeyiz. Bu, hem eylemin selameti, hem de kendi örgütlülüğümüzün gelişmesi açısından son derece önemlidir. Kitlelere önderlik ederken bırakacağımız bir boşluğun başka unsurlar tarafından doldurulacağı bilinçlere kazanmalıdır.

Öte yandan, kitleler bizi eylem anlarında, kavga alanlarında, sokaklarda tanıyacaktır. Bir bakıma orası, kitlelerin gözünde aynadaki görüntümüzdür. Onların beyinlerinde ve yaşamlarında yer etmemiz, ancak meydanlardaki sağlam ve militan duruşumuzla, yol göstericiliğimizle, yönetmedeki ustahlığımızla, disiplinli ve organize davranışlarımızla mümkündür. Öncü tavır geliştirebilmek için, siyasal öngörünün yanısıra, irili-ufaklı yaşanan eylemliliklerde katılımcılığın ötesinde davranmak, güçlerimizi bu yönde hazırlamak ve eğitmek zorunludur.

Kuşkusuz, devrimci kitle çizgisini geliştirme görevi, tek tek eylemlerde öne çıkmak ya da sadece kitlelerin sokağa döküldüğü anlarda

önderliğe soyunmakla yerine getirilemez. Kitle hareketinin sindirildiği, durgunluğun hakim olduğu dönemlerde de inatçı ve ısrarlı bir devrimci çalışma, militan çizgi ve pratik bizim için olmazsa olmazdır. Yine eylem sonralarında kitlede yaşanan durgunlaşmaya teslim olmamak, yüksek bir performans göstermek, eylemsel süreçte kurdığımız bağları geliştirmek, buradan kalıcı örgütlülüklere geçiş yapmak ve yeni kadrosal güçlere ulaşma yönünde değerlendirmek de önemlidir. Uzun soluklu bir örgüt çalışması yürütebilmek için bu bir zorunluluktur.

Kaldı ki, içinde bulunduğumuz dönem, kitle hareketlendiği zaman "çalışan", durgunlaştığı aşamada da vasat ve durumu idare etmeye çabalayan bir örgüt istemiyor. Büyük oranda burjuvazinin lehine işleyen, ama henüz orta vadede sınıfsal dengelerin nasıl olacağı "belirsiz" olan bir süreci yaşıyoruz. Bir yanda, yaşadığı ekonomik ve siyasi krizi aşabilmek ve emperyalist tekellerin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için "engelsiz bir koşuya hazırlanan" tekelci burjuvazi, diğer yanda, kimi siyasi talepleri de içeren ama daha çok acil ekonomik talepleri doğrultusunda kendini hissettirmeye çalışan ve önünde aşması gereken bir dizi eşik bulunan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar. Egemenlerin, ekonomik ve siyasi-ideolojik saldırıları sınır tanımıyor. Devrim, cephesinde ise ciddi bir karşı koyuş yok. Dolayısıyla, öncünün bir yanıyla sınıf hareketiyle kaynaşabilme noktalarını arttığı bu dönemi iyi değerlendirmesi önemli. Bugün, geniş kitlelerin direniş ve gösterilerde açığa çıkan enerjilerinin boşu akmasını keskin engellemek durumundayız.

Kitle gösterileri ve bizim durumumuz:

Non bir kaç yılın kitlesele eylemlerine baktığımız zaman, bir çoğunda örgütsel güçlerimizin yerkökünü görürüz. Bugün için kitle gösterilerine katılmamak gibi bir sıkıntımız yok. Geçmişin, dar ve tekil ilişkilere dayanan örgüt çalışmasından sıyrılmış, farklı sınıf ve tabakalar içerisinde yer yer geniş ilişkiler yaratmış, yeni-alan ve bölgelere açılmış bir örgüttüz. Öncesinde olmadığımız yerlerde bugün varız artık.

Politika ve taktiklerimiz doğrultusunda örgütlediğimiz gösterilerdeki artışın yanısıra, herhangi bir bölgede dışımızda gelişen bir eylemliliğe anında müdahale etme olanağıma

malıbiz. Kitleler içerisinde yaşanan kıpırdanmaları hissediyor, onun örgütlü bir sürece sokabiliyor, bunu yapımımız dahi, gelişen eylemliliklere güçlerimizi katıbiliyor ve belli düzeylerde önderlik edebiliyoruz. Hatta bu konuda, örgütsel güçlerimizin refleksi kazandığını da söyleyebiliriz.

Öte yandan, henüz geniş kitlelere çok yönlü önderliği taşımakta yeterince olgunlaşmış değiliz. Birincisi; kitlesele eylemlerin göbeğinde yer alırken, savaştan bir orduyu yöneten bir komutan gibi davranmıyoruz. Düşman karşısında doğru askeri taktiklerle savaşmıyoruz. İkincisi; eyleme çıkan kitlenin yaratıcılığını, yeteneklerini, neler yapabileceğini yeterince kestiremiyoruz. Yüksek bir coşku ve öfkeye sahip kitleyi kavrama, taşıdığı dinamikleri bulup çıkarma ve değerlendirmede zayıf kalıyoruz. Üçüncüsü; kitle üzerinde hakimiyet kuracak, o anki ruh hali ve bilinç düzeyine uygun taktikler geliştirmede ustalaşmış değiliz. Kitle motivasyonunu sürekli kılacak, onun nabzını elinde tutan ve buna uygun hedefler gösteren ve kitlenin bütününe dönük ekide bulunan bir politik refleksi çoğu kez gösteremiyoruz. Dördüncüsü; kitlelerin ihtiyaç duyduğu devrimci radikalizmi onlara taşıyacak militan bir tavır sergilemede kimi zaman tutuk ve kararsız davranıyoruz.

En başta, kendi güçlerimizde kumanda etmede zorlanıyoruz. Eylem alanlarında güçlerimizi doğru konumlandırmıyoruz. Kitlemizde çoğu kez dağınıklık hakim oluyor. Kortejlerimiz genelde disiplinden uzak. Sloganlar düzensiz atılıyor. Açıkçası, her kafadan bir ses çıkıyor. Yürüyüşler bazen hedefsiz oluyor. Kimi zaman da belirlenen hedefe "kararsız" yürütülüyor. Kitlenin güvenliği yeterince alınmıyor. Sağlama alması gereken noktalar zayıf bırakılıyor. Bu da devletin kolayca saldırmalarına zemin hazırlıyor. Pankart ve dövizlerimiz ya yetersiz sayıda oluyor ya da biçim olarak küçük, alışılmamış dışına çıkmayan bir şekilde oluyor. Güçlerimizi, kitlenin motivasyonunu eylem boyunca sağlayacak, sloganlarımızı atılabilecek biçimde yerleştirmiyoruz. Kadro ve taraftarlarımız, ya birbirinden kopuk ve genel kitlenin içinde eriyen ya da genel kitleden kopma tehlikesi yaratan, **gereğinden fazla birarada** olacak şekilde konumlandırıyoruz. Mitinge veya yürüyüşe polis saldırısı söz konusu olduğu zaman kolayca

dağılabiliyoruz. Teknik malzeme (pankart, molotof vs) aktarımındaki aksaklıklar hemen hemen her eylemde yaşananlar arasında. Bunlar çoğaltılabilir...

Eylem süresince ortaya çıkan eksiklikler, bir yanyıla eylem öncesi hazırlık aşamasındaki eksikliklerden kaynaklanıyor. Hazırlıklarımızı, başta motivasyonu sağlamak üzere, kadro ve taraftarlarımıza uygun görevler veren, alanın coğrafi özelliklerine uygun konumlandırılan, iyi düşünülmüş bir tarzda yapmıyoruz. Aslında bu, sahip olduğu güçleri iyi tanıyan, kadro ve taraftarlara yeteneğine ve özelliklerine göre iş veren ve buna uygun mevzilediren, alanına hakim bir çalışma tarzına sahip olup olmama konusuyla sıkı sıkıya bağlıdır. Genel olarak, çalışma tarzındaki zayıf ve eksik yanlar, bir anlamda kitle gösterilerine taşıyor. Bir anlamda dedik, çünkü bu kaçınılmaz bir sonuç değildir. Örgüt çalışmasındaki eksikliklerin gösterilere taşınması, eylem sürecine girildiğinde uygun müdahalelerle en aza indirilebilir. Kuşkusuz, asıl sorun, çalışma tarzının düzeltilmesidir. Ama bir yürütlüş hazırlığı veya bir kitle gösterisi sırasında yapılan işlerde bir bakıma örgüt çalışmasıdır. Ayrıca devrimci pratik eğitici. Bu, hem kendi güçlerimiz açısından böyledir, hem de kitleler açısından...

Gentş kütelere önderlik edebilmenin koşulu olarak siyast ve askeri yetkinleşme:

Devrimciler ve yakın çevresiyle sınırlı eylemlerin ağırlıklı olarak yaşandığı dönemler geride kaldı. Önceki yıllarda 70-80 kişilik militan gösteriler "kitlese" olarak değerlendirilirken, bugün 200-300 kişilik gösteriler artık "olağan" sayılıyor. Bu durum, salt sayıda matematiksel bir artışın ötesinde kitlenin sınıfsal bileşimi ve siyasal dağılımının farklılaşması anlamına geliyor. (Burada, genel olarak kitlese gösteriler üzerinde durduğumuz için, işçi sınıfının direniş, grev ve gösterileri ve öncünün bunlara müdahalesi konusuna girmiyoruz. Bu, ayrı bir başlık altında ele alınması gereken bir konudur.)

Aralarında "uzlaşır çelişki"leri bulunan emekçi halk yığınlarının kaynaşmasının ön adımlarını temsil ediyor. Kitlese hareketin, giderek farklı sınıf ve tabakaların daha büyük bir kesimini kapsamaması, farklı yaşam tarzına,

alışkanlıklara, eğilimlere vb. sahip "heterojen" bir kitleyi sözkonusu ediyor. Dolayısıyla, **devrimci kitle çizgisini geliştirecek yönde onlara önderlik etmek** ve onların yetenek ve enerjilerini aynı potaya akıtılabilmek bir hayli zorlaşıyor. Bunun sonucunda ise, direniş ve gösterilerde ortaya konacak **önderliğin daha bir üst düzeyden kavranışı olarak politik gelişkinlik ve taktik ustalık zorunlu hale geliyor.**

Öte yandan; kitlesel hareketin ivmeli bir yükseliş göstermemesi, kendi içinde tıkanması ve sınıf kavgasının daha bir çetinleştiği gerçeği düşünülürdüğünde, eylemin hedefine ulaşması ve mücadelenin bir sonraki evresine daha güçlü girilmesi açısından **askeri-teknik donanımın tam olması** da önem kazanıyor. Genel olarak kitlesel gösterilerdeki yerleşik tarzımıza baktığımız zaman böylesi bir önderlik düzeyini yakalamada zayıf kaldığımızı söylemeliyiz. Her ne kadar Gazi direniş ve sonrasında (tüm deneyimsizliklerimize rağmen) belli oranlarda bir gelişme kaydettiyse de bu yeterli değil. Özellikle Gazi direnişindeki militan duruşumuz, diğer örgütlerle kurduğumuz ilişkiler, reformist güçlere karşı geliştirdiğimiz taktikler ve sergilediğimiz diplomatik olgunluk önemli adımlardır. Fakat sonraki süreçte -birakalım bunları daha da geliştirmeyi- oradan edindiğimiz zengin deneyimleri dahi kullanamadık.

Örneğin; bir semtte diğer devrimci güçlerle ortak yapılan bir eylemde, öncesinde oturup, "ajitasyon-propagandada serbestlik" ilkesini tartışma konusu yapıyor ve "hiç kimse kendi pankartını getirmesin" kararına katılıyor ve eyleme örgüt pankartı olmadan gidiyoruz. Bizim için son derece açık olan ve bugüne kadar savunageldiğimiz bir ilkedan taviz verecek kadar politik bir zayıflık gösterebiliyoruz. Sonuçta, bu ilkeye karşı çıkan herkes pankartını alıp geliyor ve tabii ki "devrimci sorumluluk gereği (!)" bir tek bizim pankartımız orada bulunmuyor!

Bir başka eylemde, şehit düşen bir devrimcinin cenaze töreninde, polis her zaman kullandığı karşı-taktiklerini hesap edmeden (!) oraya gitmeye çalışıyoruz ve polis binlerce kişi henüz biraraya gelemeden kitleyi dağıtıyor ve eylem başarısızlıkla sonuçlanıyor.

Yine, bir mezar anmasında, "herhangi" bir çarşaf üzerine spreyle slogan yazıp, altına da TİKB imzası atıyoruz ve bu pankartla oraya katılıyoruz. "Neden kötü bir pankart hazırladık" sorulduğunda ise gerekçe, "devlet bölgeyi abluka altına almıştı. Bu yüzden pankartımızı alana sokamayız düşüncesiyle hemen orada alelacele hazırladık" gibi bir cevap oluyor. Burada, "olanaksızlıklar" sözkonusu olsaydı, "iyi yapmışsınız" denilebilirdi. Fakat durum bu değil. Burada yapılan tam anlamıyla "işin kolayına kaçmak"tır. Tabii ki düşman bölgeyi abluka altına alacak. Seni engellemeye çalışacak. Bu onun görevi! Senin görevin ise, oraya her yönden donanımlı ve hazırlıklı gitmek. İmzanın hakkını veren bir pankart hazırlamak. Abluka varsa onu delmenin ve malzemeyi taşınmanın bir yolunu bulmak! Örnekler çoğaltılabilir...

Biz, devrim yapacağız, diyoruz. Devrimin öngününde, kitlelere "silahlanın, ayaklanıyoruz" diyeceğiz. Devrimin zaferle taçlanabilmesi için ayaklanma çağrısı ve geniş kitlelerin meydanlara çıkması yeterli olmayacak. Burjuvaziye devirmek için kitleleri harekete geçirecek olan komünist öncü onları eğitmek örgütlemek hizaya sokmak, hedefe nasıl ve ne şekilde yürüneceğini gösterecek yetkin bir siyasi-taktik ve örgütsel-pratik önderlik sergilemek zorunda. Silahlı ayaklanmanın başarısı, onun en uygun koşullarda ve iyi bir zamanlamayla, ustaca kullanılmasında yatar. Zaten Mİ'nin büyük ustalarının bu konuda söylediklerini hepimiz biliriz: AYAKLANMA BİR SANATTIR.

O halde, günün devrimci görevlerini yerine getirmek, dönemle olan bağımızı güçlendirmek ve önümüzdeki sürece daha güçlü girmek için, güçlerimizi, *kitlesel hareketin ihtiyaçlarına cevap verme, zayıflıklarını giderme ve önünü açma yönünde* hazırlamak ve eğitmek zorundayız.

En başta, dönemin özelliklerini derinlemesine kavrayan; sınıfsal çelişkilerin biçimlenişlerini iyi bilen ve faşist diktatörlüğün saldırılarının boyutlarını, bunun emekçi sınıflar üzerindeki ekonomik-siyasi ve sosyo-kültürel etkilerini unsurlarına ayarabilen bir ÖNCÜ BİLİNCİ.

Dönemsel merkezi politikalarımızı kavrayan, toplumsal kutuplaşmaları bileşenlerine ayarabilen; genel politikalarla yetinmeyip, bölge ve alanlara özgü yerel politikalar üretebilen ve buna uygun

örgütlülükler gelişiminin yol ve yöntemlerini bulabilen bir POLİTİK GELİŞKİNLİK,

Sınıf ve kitle hareketinin genel seyrini bilince çıkarmış, kitlenin bilinç ve örgütlülük düzeyinin doğru tesbitine ve doğru yola çıktığı sınıfsal-siyasal farklılaşmalarını doğru kavranışına dayanan; aralarında farklı tipte ve içerikte çatışkılar bulunan geniş kitleleri kaynaştırıp, tek hedefe topyekün yöneltebilen bir TAKTİK USTALIK,

Gösteri alanlarında, eylemci kitleyi disipline edebilen, hazırlıklı gelen düşman karşısında sağlam bir tarzda konumlandırabilen, teknik açıdan her türlü donanımı sağlayan ve alandan zaferle ayrılabilmenin koşulu olan bir ASKERİ YETKİNLİK,

Kitlesel hareketin ihtiyaç duyduğu radikalizmi onlara taşıyabilen bir MILİTAN DURUŞ, geniş kitlelere kumanda edebilmenin vazgeçilmez koşullarıdır.

Kendi içerisinde bir bütünlüğü ve esas olarak *komitelerde, politik çözümlere gücünün artırılması ve çalışma tarzının niteliklendirilmesi* sorunuyla sıkı sıkıya bağlı olan vurguladığımız bu noktalar, aynı zamanda bugün ihtiyaç duyduğumuz kadro tipinde olması gereken özelliklerin de ifadesidir.

Devrimci pratiğe ilişkin somut belirlemeler:

1- *Eylem öncesi genel hazırlık;*

Kitlesel direniş, gösteri ve mitinglere genelde hazırlıkla gidiyoruz. Eylem tarihi gelir, çatar ve biz "toplayabildiğimiz kadar kitleyi yanımıza alıp, - eylem hakkında doğru dürüst konuşmadan- oraya gideriz. Eylemin niteliği nedir? Sınıf hareketi ve örgütümüz açısından nasıl bir anlamı vardır? Katılacak "genel kitle"nin özellikleri nelerdir? Orada nasıl konumlanacağız? Örgüt disiplinini nasıl yansıtacağız? Gibi sorular yoldaşlarımızın kafasında çoğu kez netleşmez.

Eğer biz, eyleme önderlik etmeyi hedefliyorsak, bu tür bir gidişle bunu başaramayız. Önderlik misyonu salt niyetlerle yerine getirilemez. Düşünce sistematığı ve davranış biçimi buna uygun olmalı. Kadro ve taraftarlarımızı motive etmek, eylem öncesi kafaca ve ruhca hazırlamak-eğitmek ve disipline etmek kesinkes sağlanmalıdır. Orada TİKB olacaksa, bu ancak, doğru inisiyatif ve iyi düşünülmüş bir planlama ve hareket tarzıyla; her şeyden önce de bolşevik disiplini sağlamakla mümkün olacaktır! Aksi takdirde, orada TİKB'li

olur, ama TİKB olmaz!...

Eylem alanındaki duruşumuz, devrim örgütü olarak TİKB'nin misyonunun güncelleştirilmiş ifadesi olarak kavranılmalıdır.

Herşeyden önce şu: Tüm kadro ve taraftarlarımız, eylem alanında TİKB'yi tensil etme sorumluluğuyla hareket etmeli. Nasıl ki, tek tek yoldaşların çeşitli eylemlerde öne çıkmaları, olumlu tavırlar geliştirmeleri örgütümüze maloluyorsa, en geri taraftarlarımızın dahi yapacağı bir hata, misyonumuza saygı duymeyen herhangi bir tavır da TİKB'nin hanesine yazılacak bir olumsuzluk olacaktır.

İkinci olarak; eylem alanında TİKB'yi dostadüşmana göstermek, salt bunun sorumluluğunu duymakla yerine getirilemez. Devamında, eyleme dönük iyi bir hazırlık olmazsa olmazdır. Sadece "militan duruşumuz olmalı", "polisle çatışacağız", "kortejler disiplinli olacak" gibi belirlemelerle sınırlı bir hazırlıkla yetinemeyiz. İyi düşünülmüş bir hazırlık, başarının yarısıdır!

O halde nasıl bir hazırlık?

Birinci olarak; kadro ve taraftarlarımızı eğitecek bir siyasi çalışma yapmalıyız:

a- Gündemdeki gösteri veya mitingin niteliği ve anlamı, önemle bağları kurularak ayrıntılı değerlendirilmeli.

b- Sınıf ve kitle hareketinin genel seyri ve o kesitte durumu; güçlü yanları ve taşıdığı zayıflıklar bilince çıkarılmalı.

c- Eyleme katılacak kitlenin moral durumu başta olmak üzere, sınıfsal ve siyasal bileşiminin ne olacağı tespit edilmeli.

d- Örgütün dönemsel politika ve yönelimleri ile eylemin içeriği (talep ve hedefler) arasında ilişki kurulmalı; olumlu-olumsuz yanlar ortaya çıkarılmalı ve siyasi eylemi güçlendirecek yönde, öncü müdahalelerin hangi noktalardan yapılması gerektiği tespit edilmeli ve ajitasyon-propaganda malzemeleri içerikçe buna uygun olmalı.

e- Bunlar yapıldıktan sonra, eyleme dönük "özel bir taktik" belirlenmeli ve bunu örgütsel güçlerimize kavratma temelinde uygun bir mevzileniş gerçekleştirilmeli.

f- Diğer devrimci güçlerle ortak hareket edebilecek koşulların varlığı-yokluğu netleştirilmelidir. Bu konuda kimi zaman daha

esnek, kimi zaman daha katı olacağımız anlar vardır. Burada önemli olan kendi güçlerimizi, yüksek bir motivasyonla eğitmek-hazırlamak-hedefe kilitlemek ve kendi gücümüze güvenmektir. Önce, eylem alanında nasıl davranacağımız, neyi hedefleyeceğimiz kavranınsın. Sonrasında, belirlenmiş taktik doğrultusunda güçler mevzilendirilsin. Başarımızın teminatı budur.

İkinci olarak; eyleme katacağımız her bölge ve alanı kendi iç disiplinini sağlaması zorunludur. Alan çalışmalarımızın gelişkinliği, kendi yönünde ne ölçüde derinleştiği bu noktada önem kazanıyor. Alanına hakim sistemli-planlı-hedefli bir çalışma. Güçlerini kendi bölge-alanında eğiten-örgütlü hale getiren, disipline eden bir çalışma. Bunlar olmadığı zaman, eylem alanında konumlanan kitlemin genel görüntüsü şekilsiz-disiplinsiz olacaktır. Yukarıdan-merkezi müdahaleler bu noktada faydalı olur ama yetersiz kalır. Bu yüzden eylem disiplinini sağlama sorunu, esas olarak bölge-alanlarda çözülmelidir. Dar örgüt yapısından çıkmış olmak, çevre örgütlülüklerle sarmalanmışlık, bu sorunu daha bir derinleştiriyor. Çalışma yürüttüğümüz alanların çoğunda temel komitelerin altında komite vari oluşumlar, çok sayıda taraftar kitlesi bulunuyor (gazete satış grupları, kadın grupları, okurlarımız, eğitim grupları vs.). Gözle görülür bir niceliksel artış yaşıyoruz, ama onları örgütsel güce dönüştürmede, hizaya sokmada oldukça geriyiz. Bu, hem eylem-mitinglere götürebildiğimiz kişi sayısını düşürüyor, hem de eylemlere dağınık ve kendiliğindenci bir gidiş sonucunu doğuruyor. Tüm komite ve yoldaşlarımız, çalışma tarzını bu yönüyle gözden geçirmeli, örgütü çevreleyen örgütlerin özelliklerini iyi tanımalı ve bu tür örgütlülüklere çektiğimiz unsurları TİKB'ye daha bir yakınlaştırmamızın yolları üzerine kafa yormak ve bunlara özgü bir yaklaşım içerisinde olmalı.

Üçüncü olarak; eylem öncesi "genişletilmiş kitle çalışması" kesinkes yapılmalıdır. Yapılacak işlere sadece asli güçlerimizi koşturmaktan artık vazgeçmeliyiz. Bu, hem, ulaşacağımız kitleyi sınırlar, hem de yeni ilişkiler kazanma, varolanları geliştirme ve örgüte yakınlaştırmamızın

önlüne geçer. İçinde bulunduğumuz dönem ve örgütün geldiği düzey, dar ve sınırlı kesimlerle yetinen bir kitle çalışması (!)'ni kaldırmaz. Ev evkahve kahve dolaşmak, karşımıza çıkan herkese eylemin propagandasını yapmak ve çevremizdeki bütün insanları bu doğrultuda harekete geçirmek gerekir. Bu konu da, çeşitli tipte komiteler dahi kurulabilir. Örneğin bir miting söz konusuysa, "miting komiteleri" kurmak, özellikle en geri ilişkilerimizi komitelere katmak ve çalıştırmak yararlı olacaktır. Gerek kitle çalışmasının sistemli yürütülmesi, gerekse güçlerimizin daha örgütlü ve disiplinli hale gelmesi açısından bu tür komiteler kurmak ve bunu gelenekleştirilmek önemlidir.

Eylem Komitesi

Eylemin organizasyonundan sorumlu olacak, eylem süresince gelişen olay ve çıkan sorunlara anında müdahale edecek, kitlemizi yönetecek bir **Eylem Komitesi (EK)** mutlaka oluşturulmalı. EK içerisinde ayrıca; bir siyasi sorumlu ve bir askeri sorumlu tespit edilmeli (bu belirleme, yoldaşların birikim, düzey ve yeteneklerine göre yapılmalı). Bu iki sorumlunun dışında, diğer yapılacak işler temelinde bir görev dağılımı ve sorumluluklar belirlenmelidir (Örneğin; sloganlardan sorumlu, malzemelerin taşınması ve pankartlardan sorumlu, bildiri okunması ve propaganda-ajitasyondan sorumlu vs.)

EK, kitlenin geneline hakim olmalıdır. Sloganların düzenli atılmasından tutunda, kortejlerin disipline edilmesi, kitlenin dağılmasının önlenmesi, diğer devrimcilerle ilişki kurulmasına kadar herşeyden sorumlu olmalıdır. EK üyeleri, eylem boyunca bağlantı kurmalı ama sürekli birarada bulunmamalıdır. Kortejlerin her an yanında, ön-arka ve yanları sürekli kontrol edecek biçimde hareket halinde olmalı ve boş bir nokta bile bırakmamalıdır. EK'nın bütün bunları yapabilmesi için öncesinden toplantılar yapması, eylemi bütün yönleriyle, en ince ayrıntısına kadar konuşması ve her türlü olasılığa kendini hazırlaması zorunludur.

2) Teknik Hazırlık; titizlikle yapılmalıdır.

Götürülecek pankart, döviz, bayrak vs. zamanında ve eksiksiz hazırlanmalıdır. Özellikle pankartların görsel yanı öne çıktığı için; büyük ebatlarda olmasına, sloganların özenle ve büyük harflerle yazılmasına (mümkünse değişik ve canlı renkler

seçilmeli) dikkat edilmelidir. Binlerce kişinin ve onlarca pankartın yer aldığı yürüyüşlerde, dışarıdan bakan bir gözün henüz ayırdedebileceği yeni biçimler üzerine kafa yorulmalıdır. Ayrıca, pankartları tutuş biçimi de önemlidir. Mümkün olduğunca yüksekte ve gergin tutulmalı. Bunun için uzun sopalar kullanılabilir. Pankart ve dövizlerin sayısı olabildiğince çok olmalıdır. Bunun dışında, büyük boyda TİKB bayrağı ve çok sayıda küçük boyda TİKB bayrağı hazırlayıp, kitemize dağıtmak iyi bir görüntü sağlar.

Pankart ve bayrakları taşıyacak kişiler tespit edilmelidir. Bunların hangi noktalara asılacağı da öncesinden belirlenmelidir. Yer seçimi de iyi yapılmalıdır. Bu yüzden, gösteri alanının coğrafi özellikleri ayrıntılarıyla bilinmelidir.

Kitlemizin alana taşınması, çoğu kez sorun oluyor. Alana kimi zaman parça parça giriş yapıyor. Bazen de kitlenin bir kısmı giriş yapamıyor. Genel bir dağınıklık söz konusu.

Birtüncüsü; alana toplu giriş yapmak gerekir. Kortejler hazırlanmış-disipline edilmiş, güvenliği alınmış bir şekilde ve yürüyüş esasına uygun durumda giriş yapılmalı. Çalışma alanlarından gelen güçlerimiz, kendi iç disiplinini sağlamış ve topluca eylem alanına girmesi ve kortejimizde alanlara göre gruplar oluşturulması tercih edilmelidir. Yürüyüş sırasında da bu gruplar arasında 3-4 metre mesafe bırakacak ve her grubun başında büyük boyutlarda pankartlar bulundurmak iyi bir görüntü sağlayacaktır. Yanısıra bu, kitemiz üzerinde denetim kurma ve yönlendirmede işimizi kolaylaştıracaktır.

İkincisi; düşmanın ablukası durumu varsa, **kesin kes** üst araması yaptırmamak gerekir. Düşmanın inisiyatifi tanınamak ve malzemeyi içeriye sokabilmek açısından bu önemlidir (alana toplu giriş bunu kolaylaştırır).

Üçüncüsü; alanın coğrafi özellikleri, giriş-çıkış noktaları ve devletin daha çok hangilerini tutacağı bilinmelidir. Bir abluka sözkonusu olacaksa, bölge girişlerinde konumlanan düşman kuvvetlerinin, zayıf veya boş bırakması muhtemel yerler tespit edilmeli ve buralara yüklem yapılarak, kitle bu noktalarda bölge içine taşınmalı. Aksi halde başarı şansı azalacaktır.

Ayrıca; özellikle mitingler sözkonusu olduğunda, alana önce girmek önemlidir. Alanın

orta ve ön kısımlarında mevzilenmek hedeflenmelidir. Her yönüyle bu, avantaj sağlayacaktır.

3) *Askeri Hazırlık;*

Askertel teçhizat, eylemin niteliğine göre belirlenmeli ve öncesinden eksiksiz temin edilmeli. Yeterli sayıda sopa, taş, molotof vs. ihmal edilmemeli. Eylem alanında taş, sopa türü malzemeleri bulmak zor ise, öncesinden alanın belli noktalarında yığınlar yapıp, zulalanmalıdır. Molotoflar gelişigüzel yapılmamalı, eylem esnasında işlevini yerine getirebilmelidir. Bunların ötesinde -yine eylemin niteliğine göre- askeri açıdan daha yüksek bir donanım sağlanmalı. Ateşli silahlar ve güvenli bombalar vs. temin edilmeli (son dönemlerdeki eylemler gösteriyor ki, önmüzdeki süreçte bu tür silahlara daha fazla ihtiyaç duyulacak).

Güvenlik; en başta kortejler düzenli olmalı. Yürüyüş sırasında her sıra arasında en az birer metre mesafe bırakılmalı. Sıralardaki kişi sayısı eşit olmalı. Düşman güçlerinin aramıza sızınması için, güvenlik kordonu oluşturmak zorunludur. Bunun için ayrıca, "kimse tanımadığı kişiyi korteje almasın" gibi önlemler alınabilir.

Silahlı korumalar, Yeterli sayıda silahla kuşanmış korumalar hazır bulunmalıdır (önü ve arkayı korumak üzere en az iki). Bu, özel tipte bir görevdir. Uygun yoldaşlara verilmelidir (inisiyatifli, atılgan, gözüpek, seri hareket edebilen ve silaha hakim olan). Korumalar, eylemin askeri sorumlularıdır. Koordineli bir davranış içerisinde hareket etmeli ve siyasi sorumluya tabi davranmalıdırlar.

Molotofçu gruplar; Yeterli sayıda molotofçu, kitlenin çevresinde uygun noktalarda (düşmandan gelebilecek saldırıların yönüne göre) konumlandırılmalıdırlar. Özellikle ön ve arka kısımlarda üzerli-beşerli, hatta onarlı bir şekilde durmalı ve devletle karşı karşıya kalışlarda tereddütsüz ve düşmanın saldırısını beklemeden ilk saldırıyı başlatmalıdırlar. Kitleye zarar gelmemesine dikkat edilmelidir. Mesela, polise saldırılacaksa, molotofçular öne çıkmalı (kitlenin 15-20m. ilerisine) ve ateşe bu noktadan başlanmalıdır.

Sopalılar; Kitlenin dört bir yanına eli sopalı "askerler" yerleştirilmelidir. Mümkün olduğunca çok sayıda olmalı. Bunlar, bir yandan güvenlik kordonunu koruyacak, bir yandan da molotofçuların hemen arkasında destekçisi olabilecek biçimde ve yakın mesafe çatışmada esas savaşçı unsurlar konumunda olmalılar. Aynı zamanda sopalılar, düşmanın elindeki cop ve kalkanları ele geçirmeyi de hedeflemelidirler.

Pankartçılar; Pankartların korunması önemli bir noktadır. Nasıl ki, "silah askerin namusu" ise örgüt pankartı da aynı değerdedir. Bu yüzden, pankartları taşıma görevi uygun yoldaşlara verilmelidir. "*Fiziksel olarak estirilmişene kadar, hiçbir şekilde pankartı kaparmamak*" kesin bir kuraldır. Özellikle sopalı gruplar, pankartları korumakla görevlendirilmeli. AFMK'ların görevleri kapsamında olan "doğal savaş grupları oluşturmak", kitle gösterilerinde güvenliği sağlamak yönüyle değerlendirilebilir. Sadece semt içi değil, miting, direniş, grev ve yürüyüşlerde de AFMK'lar üzerine düşeni yapmalıdır. Zaten, bir miting veya işçi direnişinde polise karşı tavır almak, düşmanla çatışmak da anti-faşist mücadele kapsamında değil midir?"

4) *Kitle psikolojisi, motivasyonu ve devrimci etki;*

Kitlenin motivasyonunun eylem boyunca sürekli kılınması, başarıya ulaşmak açısından önemlidir. Eylemin başında yüksek olan motivasyon, giderek düşmeye yüz tutar. Bir mitingde, başlangıçta coşkulu ve canlı, öte yandan öfkeli ve sabırsız olan kalabalık, sloganlar atılıp, marşlar-türküler söylendikten belli bir süre sonra, "öfkesini dindirmiş", "içini dökmüş", "sınırlarını gevşemiş" bir ruh haline bürünür ve "üzerine düşeni yapmış olma" psikolojisiyle, "davul-zurna eşliğinde" oynayarak sessiz bir şekilde dağılmaya başlar. Geniş kitlelerdeki "geri bilinç", "ufuk darlığı" ve reformist çevrelerin etkilerinden kaynağını alan bu durum, devrimci bir önderlik geliştirilemediği koşulda kendini sürekli yeniden üretir.

Gösteriye katılan kitleler içerisinde, farklı niyet ve beklentiler, farklı siyasi düzey ve sosyo-

kültürel özellikler vardır. Kimisi devrim sempatisini olduğu için, kimisi ekonomik sıkıntılardan dolayı, kimisi sırf arkadaşı istediği için, kimisi merakını gidermek için, kimisi anti-faşist olduğu için, kimisi de “macera olsun” diye gelir.

Bütün bunlar, eylemci kitle üzerindeki “karmaşık” ruh haline işaret eder. Burada, eylem üzerinde devrimci bir etkide bulunabilmek için önemli olan, “kitlenin geneline hakim psikoloji ve eğilim” dediğimiz unsuru bulup, onu dönüştürebilmektir. Önderliği, kitlenin en geri unsurlarını da çekmeye çalışan, fakat daha çok ileri ve orta düzey unsurlara dönük taktik belirlemek ve bu yönde müdahale etmek olarak kavramak gerekir.

Gösteri süresince, bir anlamda, “eylemin kaderini belirleyebilecek kritik anlar” vardır. Bu tür anlarda, doğru inisiyatif geliştirebilmek başarının ilk adımıdır. Örneğin; eylemin başlangıç anında, kitlede yüksek bir coşku ve enerji, yansısı da henüz genel bir dağınıklık ve “ne yapacağını bilmeyen” bir ruh hali olur. Bu noktada öncünün duruşu, kitleyi toparlayıcı-hizaya sokucu müdahaleleri önem kazanır. Devrimci inisiyatif ve öncü hakimiyeti, başından sağlamak önemlidir.

Veya yürüyüş sırasında, kitle her an dağılacak, “geri geri gidecek”, “bu işten vazgeçecek” gibi bir ruh hali içerisinde olabilir. Böylesi bir anda, kitleye güven vermek, kararlı ve militan bir tavır sergilemek, net hedefler göstermek can alıcı bir sorundur. Dağılma eğiliminde olan sıraları tekrar tekrar hizaya sokmak, zaman zaman kısa komutlar vermek, kortej disiplinini sürekli kılmak gibi müdahaleler yapılması etkimizi güçlendirir.

Ya da; polis-asker barikatıyla karşılaştığımızda, kitle, yine her an dağılma pozisyonunda, yer yer duraksayan, “devam edip etmeme” çelişkinisi yoğun olarak yaşayan, “eylemi bitiriyoruz” anlamına gelecek küçük bir işaret görse hemen geri dönebilecek bir psikoloji içerisinde olur genellikle. Böyle bir anda da, yine öncünün kararlı ve militan tavırları, düşmanı hedefleyerek tereddütsüz, düşmanın üzerine yürütmesi, ilk taşı ya da molotofu sallaması vs. belirleyici olur.

Kitleler, bu tür anlarda, “kimin neyi söylediğinden” çok “kimin, ne yaptığına” bakar. Onların üzerinde, uzun söylevler etkili olmaz ya da onlar, olduğu yerde “yalınlık yok, direniş var” diye

bağırarak “önder”leri dikkate almazlar. Kitlenin üzerinde etkili olacak şey; kararlı tavırlar, net ve kısa direktiflerdir. Düşmanı hedef gösterirken, adımlarını ileriye doğru atan, gözlerini ileriye dikmiş önderlerdir.

Kitlenin coşku ve moralinin yüksek tutulması ve etkilerimizin daha güçlü olabilmesi için; sloganlarımızın düzenli ve tek sestem gür bir şekilde atılması, gerekli anlarda ajitatif konuşmalar yapılması önemlidir. Sloganların düzenli ve sistemli atılmasını sağlayacak, belli sayıda sloganlılar tesbit etmek gerekir. Bunlar kitlenin içerisinde, kortejin her iki yanında, ön ve arkasında uygun noktalara dağılmalı ve koordineli bir şekilde sloganları attırmalıdır. Sloganlıların dışında, “kendince slogan atmaya çalışan” unsurlar kesinkes engellenmelidir.

Sloganlarımızın daha disiplinli ve genel kitleye de atılabilmek için, megafon kullanımı yararlı olur. Bu, hem “slogan karmaşası”nı ortadan kaldırır, hem de ajitasyonel konuşmaların daha etkili olmasını sağlar. Burada hemen belirtmek gerekir: Eylemin kritik anlarında, özellikle kitlenin duraksadığı, kararsızlaştığı, motivasyon düşmesine uğradığı durumlarda, kısa ve net ifadeleri içeren ajitatif konuşmalar yapmak faydalı olur. Bu görevi, sloganlılara vermek en doğrusudur.⁴⁰⁴

5- Düşmanın saldırı taktikleri ve komünist taktik;

Kitle gösterilerinde genelde yaşanan şudur: Eylem başlar, kitle “belli” bir mesafe yürür ve polis müdahale ettiğinde ise kolayca dağılır, bugün o kadar pervasız davranıyor ki, üç-beş polis yüzlerce kişinin arasına rahatça dahi gelene geçene cop sallayabiliyor. (Bu konuda, belli bir militanlaşma düzeyi yakalandıysa da henüz gözle görülür bir zayıflık var).

Polisin hızını kesmek gerekiyor! Bu hem reformizmin geniş kitleler üzerindeki etkisini kırıp, onları devrimcileştirmek, hem de eylemi zaferle taçlandırmak ve bir sonraki militan çıkışların ön hazırlığını yapmak açısından önem taşıyor. Devlet, zaten kendi cephesinden bir sınır belirliyor. Kimi zaman erken müdahale ediyor, kimi zaman da hiç müdahale etmiyor. Taktiğini döneme göre belirliyor. Bu anlamda biz, düşmanın inisiyatifin de davranmayan bir konumda olmalıyız. Kaldı ki bugün, kitlesel yürüyüşler “sıradanlaşmış”

durumda. Artık bunu, bir üst evreye çıkarmak düşmanla daha çetin savaşmak, eylemi sonuna kadar götürmek zorundayız.

Kitlese gösterilerde önümüze koymamız gereken hedef: Savunmada kalmak değil saldırmaktır. Bugünkü komünist taktik budur. Bu noktada, düşmanın taktik ve yöntemlerini bilmek ve bunların üstüne çıkan karşı-taktikler geliştirmek durumundayız.

Düşmanın -son kitle gösterilerinde de örnekleri var- esas olarak iki yöntemi var. Birincisi, eylem öncesi müdahale edip, kitlenin biraraya gelmesini engellemek. İkincisi, bunu başaramazsa, eylem sonlarına doğru dağılmaya başlayan ve küçük parçalara ayrılan, gittikçe gevşeyen kitleye müdahale etmek ve parça parça gözaltına almak. Yani düşman, kararlı ve disiplinli bir kitleye değil, kararsızlaşan, dağınıklık yaşayan bir kitleye saldırıyor. Buradan sonuç çıkarmak gerek.

Bu iki temel taktiğin dışında düşman, çeşitli tipte saldırı taktikleri geliştiriyor. Kimi zaman yarım ay biçiminde kitlenin önünü kesiyor ve yavaş yavaş çember oluşturup, kitleyi buraya hapsedmeye, hareketsiz kılmaya çalışıyor. Bunu engellemek gerekir. Örneğin düşmandan önce davranıp biz onu çember içine alalım veya "yarım ay"ı ikiye bölecek tarzda saldırıya geçelim.

Kimi zaman düşman, "v" şeklinde kitleye saldırıyor. Önce, ön tarafa saldırıp, sonrasında ikinci vuruşu yanlardan yaparak kitleyi ikiye bölmeyi hedefliyor. Kitle, ilk saldırıyı göğüslemek için ön tarafa yükleme yapacak ve düşman, zayıflayan yanlara müdahale edip hedefe ulaşacak. Buna karşı, örneğin ters "v" biçiminde konumlanırsak, yanlardan gelebilecek saldırıları etkisizleştirmemiz mümkün hale gelir.

Aslında "çevik polis", biraraya geldiğinde, yanı yana ve arka arkaya dizildiğinde güçlü hale geliyor. Özellikle son dönemlerdeki pratiğe bakıldığında daha çok bu özelliğinin öne çıktığı görülür. Kitlenin karşısında mevzileniyor, birbirine kenetleniyor, sıra sıra diziliyor ve saldırıya geçtiğinde; ilk anda yavaş yavaş ve aynı ritimle (birbirinden kopmadan) ve giderek hızlanan bir şekilde hareket ediyor. Onlar hantaldırlar. Arkadan veya yanlardan gelecek saldırılara hazır değiller. Örneğin "meydan kavgasında" zayıf kalırlar.

Son günlerdeki Ankara öğrenci gençliğinin yaptığı mitingde dikkat çekici birşey yaşandı. Çevik kuvvet yine aynı şekilde hareket ederken, birkaç sivil polis (özellikle de elinde megafon olan) çeviklerin arasında, oradan oraya koşarak konutlar veriyor,

onları yönlendiriyor. Onlara "çevik yap", "çevik dur"... biçiminde sesleniyor. Burada, bu tür polisleri hedeflemek, onları devredışı bırakmak gerekir. Bu tür örnekler çoğaltılabilir...

Burada önemli olan, düşmanın hareket tarzını da gözlemlemek, onun zayıf ve güçlü yanlarını bilmek, geçmiş deneyimleri bu gözle değerlendirmektir. Yenilgiyi başından kabullenmemek ve düşmana da zarar verdimsek düşüncesiyle hareket edilirse, başarıya ulaşılabilecektir!

6- Geri çekilme aşamasında ise, düşmanın her an saldırılabileceği düşünülmesi ve "her şey bitti" gibi bir ruh hali içerisinde olmamalıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi zaten düşman eylemin doruk noktasında olduğu bir anda saldırmıyor. Kitlenin gevşemesini ve dağılmasını bekliyor. Özellikle de sokak aralarına girip, üçerli-beşerli eylemcileri gözaltına almayı hedefliyor. Bu yüzden geri çekilme, toplu dağılma biçiminde olmalı. Örneğin, mitinglerde, toplu yürüyüş yapılmalı. Alandan kitlese bir şekilde çıkışı gerçekleştirilmeli.

Yoldaşlar, önümüzdeki süreç, yeni kitlese sızramalara gebe. Geniş kitlelerin taşıdığı devrimci dinamikleri görmek, düşmana karşı duyduğu öfkeyi hissetmek zor değil. Egemen sınıfların dur durak bilmeyen saldırıları karşısında ekonomik düzeyi dibe vurmuş, sosyal-siyasal hak kısıntıları dahi elinden alınan, kapitalizmin çirkeflikleri ve yozlukları içine her geçen gün daha fazla çekilen işçi ve emekçi yığınlar var karşımızda. Öte yandan 12 Eylülün etkilerinden sıyrılmaya başlayan, devrimleşmeye her zamankinden daha açık bir durumdadır. Kitlelerle daha fazla yüzyüze geleceğimize, onları politikalarımızla daha fazla buluşturabileceğimize, onların da komünist öncüye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyacağı bir dönem uzamıyor önümüzde. Rolümüzü oynayabilmek için bir **te atılım** yapmamız şart! Hamliklarımızı ve eksikliklerimizi gidermenin zamanıdır. Duraksamasız olmanın, güç ve enerjimizi kat be kat arttırmanın günüdür. **YÜKLENELİM!**

— o —

* İşçi sınıfının savunma birlikleri olan kızıl işçi müfrezeleri, ayrıca üzerinde durulması gereken bir konudur.

** Mitinglerde, "dışardan katılan ve kendi sloganlarını atmakla yetinen" bir duruşun ötesinde davranmak, geniş kitleye de devrimci etkiye bulunabilmenin yolları bulunmalıdır. Bu konuda, kürsüyü fiili olarak ele geçirmek ve kitleye buradan hitap etmek hedeflenmelidir.

GELİŞKİN BİR KOMİTE

Yeni Komiteler Kurmakta Daha İnisyatifli Olmak: Örgüt çalışmasının yeni güçlere dayanmakta olduğu bir döneme girdik. Çalışmalarda kendisini hissettiren, öne çıkan yoldaşların komitelerde birleştirilmesi ve her alandaki çalışmanın komiteler üzerinden yürütülmesinde tereddütsüz davranılmalı. Bu çalışmaların geliştirilebilmesinin ve süreklilik kazandırılmasının koşuludur.

Dayanacağımız yeni güçler, ideolojik siyasal çizginin kavranması, örgütsel tecrübe ve denenmişlik süreleriyle çeşitli zayıflıklar içerisinde olacaktırlar. Bunlar bizi yeni komiteler kurmaktan alakoyamazdır. Onlara ulaşmanın, politik ve örgütsel yönlendirmenin, komünist kişilikleri geliştirmenin hızlandırılmış yeni yol ve yöntemlerini bulmak zorundayız ve bulacağız. Döneme etkin bir müdahale için azımsanmayacak bir riski de göze almamız gerekiyor.

Yeni güçler, pratik politikalarımızı uygulamaya oldukça yakın durumdadırlar. Kimi bölgelerde yeraltı devrimci örgütü ile ilişki kurmaya, ya da faaliyetlerimizin belli bir bölümüne katılmaya eskisi kadar uzak değiller. Onları değerlendirirken **komiteli çalışmanın içerisinde alacakları görev ve sorumlulukla gelişecekleri** başlı başına bir etken olarak düşünülmalıdır. Bizde bu yön zayıf. Tutuk davranmamızın ana nedenlerinden birisi bu. Görev ve sorumlulukların eğitimciliğini, geliştiriciliğini yeterince kavramış değiliz.

Her Komite, faaliyetin bütün ydülerini Örgütlemekle Yükümlüdür: Çalışmalarımız çeşitli emekçi sınıf ve tabakalar içerisinde genişlemekte ve sınıf mücadelesinin gelişimi onu çok yönlü olarak örgütlenmeyi gerekli kılmaktadır. Bunun için elimizdeki örgütsel araçlar EKK, AFMK, Kadın çalışması, İşçi Gazetesi satış grupları etkin bir şekilde kullanılmalıdır. Çalışmayı geliştirici yeni yöntemler bulmakta ustalaşmalı, bölgelerdeki legal kitle örgütlerinin içerisine girmeliyiz. Bunlar temel komitelerin birikim, bileşim ve kapasite zayıflıkları açısından düşünüldüğünde başlı başına bir çelişki olarak çıkmaktadır

karşımıza. Örgüt-komiteler bunun yan örgütlenme araçlarını kurup, işletmeyi başararak çözmelidir. Tüm bu örgütsel araçların yeraltı örgüt temelini güçlendirmesine, yeni güçler kazanmaya hizmet edici olmasına özen gösterilmelidir.

Örgütün bulunduğu alanlarda çevre güçlerini örgütlü hale getirme ve işlevli kılma, bugün örgüt çalışmasını sadece genişletmenin değil derinleştirmenin en önemli sorunlarından birisidir. Önce her komite kendi içerisinde konu ve alanlara göre işbölümü yapmalıdır. (Komite bazında uzmanlaşma ve uzmanlaşmanın derinleşmesi bunu izleyecektir. Uzmanlaşmanın temel yönlendirici sorunları yukardan aşağıya geliştirilecektir, ayrıca.) Sonra çevre güçleri, alan çalışması içerisinde işlevlerine uygun komiteleştirmek, görevlendirip hareketlendirmek, başarılıdır.

Komiteler ve Alan Çalışması: Bu aşamada üzerinde en çok durmamız gereken konulardan birisi, komitelerin alan çalışmalarını nasıl yürüttükleri, nasıl biçimlendirdikleridir. Alan çalışması literatürümüze girdiğinden bu yana belli bir yol alındı. Komitelerimiz sadece darte-kil, en yakınındaki ilişkilerle ilgilenir olmaktan, kendilerini bununla sınırlamaktan çıktılar. Örgüt faaliyeti (kullandığımız araç ve yöntemler) çalışmanın az-çok sürdürülebildiği her alanda çevre yaratma özelliği kazandı. Legal yayının dağıtımı, yoğunlaştırılmış legal-illegal propagandif etkinlik, gerçekleştirilmiş iyi düzenlenmiş bir kaç eylem, bugünün koşullarında herhangi bir bölgede çevre yaratmaya yetiyor. Az-çok hazır çevrelerle doğrudan ilişki kurmak ve çalışmayı giderek onların örgütlü hale getirilmesiyle yürütmekte olanaklı.

Üzerinde durulması gereken, komitenin alan çalışmasını yürütüşünde birincisi, çevreyi örgütlü hale getirmesi; ikincisi, alanı bu güçleride etkinleştirip geniş ölçekli kullanmasındaki zayıflıktır. Alan çalışmasının şu günkü yürütüş biçimi, hakim biçim, geniş bir

E ÇALIŞMASINA DOĞRU

alanın içerisinde komitenin kendisinin koşturması, çevre gücünü örgütlü bir yapıya kavuşturarak değilde dağınık, rastlantısal ve çok azından yararlanabilecek şekilde değerlendirmesidir. Bu ancak, bir alanda çalışmanın başlangıç dönemi için kabul edilebilir. Bu tarz çalışmada komitede, çevre yaratma ve görevlendirmekte başarılı yetkin yoldaşlar varsa, inisiyatiflerinin gelişkinliğiyle bir süre için sonuç alıcı olmaktadır. Bu kalıcı bir durum değildir olamaz da. Komite kendi içerisindeki işbölümüyle, çevremize azami örgütlü biçim kazandırarak çalışmalarını yürütmelidir. Oluşan bu geniş yapıyla alanı hem daha genişlemesine hem de işbölümü konularından gidileceğinden derinlemesine örgütlemek olanaklıdır. Alan örgütlenmesini bu düzlemde kavramak ve çalışmayı bu düzeye çıkartmak zorunludur.

Bugün hemen her alanda 15-30 arası yakın çevre güçleri bulunuyor. Çalışmayı örgütlerken komite sürekli şu soruyla birlikte yürümelidir: Bu güçleri özelliklerine göre hangi faaliyetin içerisinde ne ölçüde çekebiliriz? Kimi hangi yönden yakalamalı ve işe katmalıyız? Kişinin özelliğine göre işin katabileceğimiz parçası hangisi olur? Bunlar her zaman genel örgüt çalışmasının sorusu olmalıdır. Belirlenmiş bir politik hedef doğrultusunda kampanya örgütlerken daha da özel ve yoğunlaştırılmış bir soru olarak sürekli gündemde tutulmalıdır. Bir kampanya örgütlenmesi, yeni güçlerinde katılımıyla çalışmanın genişletilmesi, güçlerin çoğaltılmasıdır aynı zamanda.

Komite ve Örgütlü Çevreye Örgütler.
Çevre güçlerin örgütlü hale getirilmesi ve emekçi sınıfların değişik kesimlerinin örgütlenmesinde çeşitli örgütsel araçlara, deneyimlerle elde ettiğimiz yöntemlere sahibiz. Komite kendi altında TİKB çalışma gruplarının dışında, içerisinde onlarında yer aldığı EKK, AFMK, Gazete satış grupları, kadın çalışması, legal dernek çalışmaları vb.,

örgütsel araç ve çalışma hedeflerine sahiptir. Bunlar örgütü kitlelere doğru açacak, daha geniş bir alan etkinliği kurulmasını sağlayacak ve örgüte yeni güçler kazandıracak örgütsel araçlardır. Her alanda bunları örgütlemek ve en etkin düzeyde kullanmak gereklidir. Her birisi için örgütlenmemiz oldukça yeni ve geçiş durumundadır. Kurumsal bir bakış ve örgütlenme düzeyine geçilememiştir. Henüz TİKB örgütlülüğüyle içiçe olmaları bir yanılsama da yaratmakta, alan özgüllüklerine uygun bir örgütsel biçimlenme geliştirilememektedir. TİKB kadrolaşmasının ölçütleriyle karışık ölçütlerle yaklaşılmaktadır. Bundan dolayı, dar, kitlelere doğru açılım araçları olarak değerlendirilmekte zayıf kalmaktadırlar.

Bu örgütlenmelere dönük güçlerin değerlendirilmesi alan normları içerisinde olmalıdır. Onların belli yönlerden bizim TİKB kadro normlarına, değerlerine uygun düşmeyen özellikleri olabilir. Eğer EKK, AFMK, Kadın çalışması, Gazete satış grubu vd. herhangi birine özellikleri itibariyle yakın ya da yakınsalar, bunlardan birisinde örgütlenmelidirler. Özellikleri itibariyle EKK çalışmasına yakın, eğilimli olan bir taraftar bir AFMK'ya uzak olabilir. Ya da tersi. Ya da sadece gazete satışına katabileceğimiz birisi olabilir. Bunların her birisi **en yakın** olduğu yerden örgütlenmelidir.

Bu örgütlülüklerin her birini kendi alanında gelişkin, yaygın ve güçlü kılmayı başarmalıyız. Gelişkinlikleri ölçüsünde alanlarında etkili olabilecekleri gibi, TİKB için daha fazla nitelikli kadro kaynağı olacaklardır. Örgütlü çevreye örgütler, ilk aşamada çevrenin örgütlü hale getirilmesinin araçlarıdır. Bu alandaki faaliyet ve örgütsel geçişte çalışmaların, tekil eylemlerden süreklileştirmeye doğru geliştirilmesinde esnek ve yöntemli, çalışmanın kurumsallaştırılmasına doğru ısrarlı olmalıyız.

Komiteler, Siyasal Görevleri Örgütsel

Perspektifle Kavranmalı ve Uygulanmalıdır.

Komite çalışmasının içerikçe geliştirilmesi ve ona süreklilik kazandırmak, komiteyi işlevli hale getirir ve onu duraksamalardan korur. Komiteyi işlevli hale getirecek, günlük çalışmada dinamik kılacak olan siyasal görevlerdir. Siyasal görevlerin örgütsel perspektifle kavranıp yürütülmesidir. Örgütün temel politik yönelimleri, güncel politik hedefleri, taktik doğrultu kavrandığı ölçüde bunlardan pratik görevler çıkartmak olanaklı olacaktır. Bir komite toplantı gündeminde bunları öne koymalı, kavrayışını derinleştirmeli, somut görevler çıkartmalı, onları nasıl uygulayacağını belirlemelidir. Siyasal görevler örgütsel görevlere çevrilmedikleri ve uygulanmadıkları zaman hiç bir işe yaramazlar. Taktik doğrultunun, güncel politik hedeflerin örgütsel pratiğe nasıl çevrileceği, alandaki örgüt güçlerinin ve yakın çevreden başlayarak hareketlendirebileceğimiz tüm güçlerin durumu değerlendirilerek belirlenmelidir. Bir politikanın sadece kendi dar güçlerimizle değil özellikle o politikanın hedef kitlesi başta olmak üzere daha geniş bir katılımın sağlanarak uygulanması amaç olmalıdır.

Komiteler siyasal görevlere uzaklıklarını ve kavrayış zayıflıklarını gidermeli, onları dar pratikçi ve teknik bir bakışla ele almaktan kendilerini kurtarmalıdır. Komite çalışmalarının devrimci politikanın geriye itildiği gelenekselleşmiş biçimi, gündem öncelikleri bu açıdan değerlendirmeye tabi tutulmalıdır.

Komite, önüne konulan siyasal görevleri ve kendisince alınan kararları uygulamakta tereddütsüz davranmalı, koşullarını yaratarak uygulanmasını güvence altına almalıdır. Güçlerini görevlere göre konumlandırmakta, yeni güçler yaratmakta, yol ve yöntemler geliştirmekte atak olunmalıdır.

Politik taktik önderlik, örgüt çalışmasının geliştirici halkasıdır. Komitelerde taktik kavrayışın güçlendirilmesi yönünde yoğunlaştırılmış bir eğitim, örgüt güçlerinin taktiğe göre mevzilendirilmesi üzerinde durulmalıdır.

Komiteler, Çalışmalarını Programlamalıdır: Değişik zamanlarda çalışmaların programlanması ve hedef koymanın önemi üzerinde duruldu. Bu örgüt çalışmasının ve bir komitenin çalışmasının kendiliğindencilikten

kurtarılmasının temel şartıdır. Komitelerimiz bu yönden çok zayıftır. Örgütün temel doğrultusunun çok iyi kavranması, dönemsel politikalarının kavranması, çalışma yürütülen alanın yerel koşullarının ve güçlerin durumlarının belirlenmesi temelinde çalışma programlanmalıdır. Temel doğrultu ve dönem politikalarıyla birlikte alanın özellikleri, güçlerimizin, kitlelerin, diğer güçlerin durumları, özgül yönler değerlendirilerek çalışma programlanmazsa yol alınmaz. Çalışmanın programlanması görevler koymayı, hedef belirlenmeyi, öncelikleri tespit etmeyi, görev ve hedeflere hangi yol ve yöntemlerle nasıl ulaşılabileceğini tespit etmeyi içerir. İşin nasıl yapılacağından bağımsız bir görev koyma, onun yapılamaması tehlikesini doğurur.

Çalışmanın yerel özelliklerini gözönünde tutmayan bir komite, merkezi propaganda ve ajitasyonun konularıyla ve araçlarıyla kendisini sınırlandırır. Merkezi propaganda ve ajitasyonun her alanda yaygın ve etkili bir şekilde yapılmasında duraksamasız olunmalıdır. Fakat bir bölge çalışması kendisini bununla sınırlı düşünemez. Merkezi propaganda ajitasyon, alanın özelliklerinden çıkartılmış yerel propaganda ve ajitasyonla birleştirilmezse çalışma derinleşmez ve elde edilen ürün zayıf olur.

Genel bir çalışma genel sonuçlarla yetinmek durumundadır. Yerel alandaki özgülükler ve sorunlar bulunup çıkartılırsa bunların üzerine sadece ajitasyonla değil eylemle gidilirse çalışma ilerletilecektir. Bundan dolayı, her komite, genel ve merkezi görevlerle çalışma yürütülen alanın özelliklerini gözönünde tutan bir yaklaşımla hedef koymalı, bir bütün olarak çalışmasını bu bakış açısıyla programlamalıdır.

Komite Çalışması Hedefli Yürütülmeli, Görevler Herden Omuzlanmalıdır: Hedef koymak, çalışmanın genel bir faaliyet düzeyinden çıkartılmasını sağlar, belirsizlikten kurtarır. Komitenin çalışmaları temelinde kendisini sınıması, doğru bir değerlendirme yapabilmek ancak bu şekilde olanaklıdır. Hedef fethediliyor, ya da edilemiyordur. Bu komiteye kendi çalışmasıyla ilgili değerlendirme yapma olanağı verecektir.

Örgüt çalışmasının gelişmesi, komitelerin konulan hedefleri gerçekleştirmesiyle olacaktır. Bu komitelerin laf değil iş üreten komiteler olmasını,

yanılıklarını görüp üstesinden gelmelerini, aktivitelerini üst düzeye çıkartmalarını sağlar.

Örgüt çalışmasının sadece yapılabilir görevlerle sınırlandırılması, gelişmeyi tıkayıcı olacaktır. Birincisi, komitelerin geri düzeyi bizi belirleyecek, sınırlayacaktır. İkincisi, dönemin önümüze koyduğu görevlerle örgütsel durumumuz arasındaki açığı genişliğini gidermekle yükümlüyüz. Bunun yarattığı çelişki komite ve kadrolarda zorlanma, tıkanma yaratmakta ve gerilim unsuru olmaktadır. Buna karşın geri adım atmayacağız. Yönetici yoldaşlar, komitelerin önüne görev koyarken komitenin düzeyi, çalışma alanının özelliklerini gözönünde tutmalıdırlar. Fakat bu görevlerin yapılabilir olanla sınırlandırılması olarak anlaşılmalıdır. Komitelerin birikim, kapasite zayıflıklarına karşın onların nasıl yapılabilir kılınacağını bulmak içindir. Her komite, görevleri bulunduğu yerden daha ileri düzeyden omuzlamakla, öne çıkmakla yükümlüdür. Komiteler, sorumluluklarını, birikim ve kapasitelerini, kapsam ve niteliği farklılaşan, büyüyen görevlere doğru geliştirmelidirler.

Komiteler, yeni açılımlara yönelirken temel çalışmanın oturtulması, ona yetkin bir süreklilik kazandırmayı ihmal etmemelidirler. Çalışmalarda dağınıklığa ve sistemsizliğe yol açmamak için bu şarttır. Çalışmanın sıçratılması bu zemin üzerinde olmalı; güçlerin bileşimi ve alanın özelliklerine (sağladığı avantajlar gözönünde tutularak) göre, en yakın olunan, en hızlı gelişim sağlanabilecek olandan çalışmanın sıçratılması yöntem olarak benimsenmelidir.

Komitelerin Yönlendirilmesi ve Denetimi

Komitelerin yeni yoldaşlardan oluşturulması, yönlendirme ve denetimin daha yakın olmasını ve sürekliliğini gerektirmektedir. Bu yoldaşlar her hangi bir işi yapmada zorlanacaklar, zorlandıkları noktada da o işi yapmada, sürdürmekte ısrarlı olmayacaklardır. Ya da güçlü yapma isteklerine karşın yapmanın yolunu bulamayacaklardır. Deneysiz olduklarından yeni yol ve yöntemler geliştirilebileceğini, çalışmada ısrarla giderek ön açılabilirliğini göremeyeceklerdir.

Bunlar, sıkça karşılaşıldığı gibi, çalışmanın duraksamasına, o işin yapılamaz hale gelmesine

yol açmaktadır. En başta yapılacak işle ilgili politik kavrayış düzeyini yükseltmek -bizde en çok ihmal edilen, zayıf kalan yön burasıdır. Yönlendirmenin, motivasyonun, bir işi yapma iradesine dönüştürmenin birinci halkası budur-, karşılaşılan tıkanmaların toplanma noktasını tespit edip oradan açılım sağlayacak yol ve yöntemler önermek, kavrayıştaki eksiklikleri gidermek için çaba göstermek gerekmektedir. Bu aşamada üst komitelerin kendi eksikliklerini gidermeleri, gelişimlerini sürekli kılmaları önem kazanmaktadır. Çünkü, çoğu kere, çalışma başlatılmakta, ilk yön verilmekte, biraz yol alındıktan sonra çalışmanın derinleştirilmesi gereken aşamasında komite tıkanmakta, üst komiteden yoldaşlar da önacı olmakta zayıf kalmaktadırlar. Niceliksel bir gelişme sağlanan çalışmaların bir üst düzleme çıkartılması noktasında sıkça, bu kırılmalar yaşanmaktadır.

Yönetici yoldaşlar çalışmanın gidişatını yakından takip ederler, sürekli bilgi alır, genel bilgilerle yetinmez sorular sorar yakın gözlemlerde bulunurlarsa sorunlara doğru noktadan ve zamanında müdahale etme olanağını bulacaklardır. Salt genel raporlarla yetinmemek, konuları ayrı ayrı ele alan ayrıntılandırılmış raporlar almak, açıcı sorular yönelmek uygulamasına geçilmelidir.

Yönetici yoldaşların sorumlulukları altındaki komiteleri yakından tanımaları, onları tüm özellikleriyle bilmeleri zorunludur. İyi bir örgütsel hangi kadronun hangi işe daha yakın ve eğilimli olduğunu, hangi durumda nasıl davranacağını, sorunların üzerine yürüme ya da yüzgeri etme tavrı içerisinde mi olacağını vb. bilmesi gerekir. Bu çalışmaları onu yürüten kadro ile birlikte değerlendirmeyi ve doğru sonuç çıkartmayı olanaklı kılar.

Kadroların yeteneklerine göre değerlendirilmesi esastır. Kadroların görevler temelinde istihdamında ortaya çıkan sorunları, çelişkileri bu temelde çözmek doğru politika olacaktır. Öte yandan *örgüt üst* kavrayışının geliştirilmesi, görevlerle birikim ve yetenekler, alışkanlıklar ve eğilimler çelişkinin ortaya çıktığı durumlarda özellikle önem kazanmaktadır. Enver Hoca'nın bir kadronun

yaygın bir şekilde dağıtıyordu. Bu yaygın en kaba haliyle dahi ne ihtilaleci bir fikri taşıyabilir, ne kadrolarına yeraltı bilinci ve alışkanlıkları kazandırabilir, ne de bir faaliyet sürekliliğini bu temelde geliştirebilirdi. Sovyet revizyonizminin çökmesinden sonra TKP, revizyonist bir parti olarak dahi kalamadı, neo liberal siyasetlere gönül verip kendisini bütünüyle tasfiye etti. TKP'nin yeraltında olduğu dönem -özellikle son dönemler-, Lenin'in Kadet partisi için dediği gibi bir "kaza" ve "anormallik"ti. Bu "anormallik"e yol açan son etken olan Sovyet revizyonizmi çökünce TBKP son noktayı koyarak kendisini tasfiye etti, yasallaştırdı. Dolayısıyla bu "anormallik"te sona ermiş oldu.

Ekim'e eleştirimiz yaygın organına yansıyan politika ve taktiğin nasıl içeriklendiği, kullandığı mücadele ve örgüt biçimlerinin ne olduğu, örgüt olarak dönemde nasıl konumlandığı noktalarında toplanmaktadır. Sosyalist devrim stratejisine sahip olan Ekim, üstte verdiğimiz örneklerle öfkeyle saldırıp kendisiyle Kadet partisinin anayasal reformculuğu, TKP'nin revizyonist reformculuğu, menşevik tasfiyeciliği liberal işçi siyasetiyle aralarında bir benzerliğin olmadığını, propaganda ve ajitasyonunun içeriğinin tümüyle "aşırı" farklı olduğunu söyleyecektir. Eğer sürekli sosyalizmden söz etmek tasfiyeci olmamak için yeterli olsaydı Ekim haklı olurdu. Tasfiyeciliğin revizyonizmden olduğu gibi Troçkizmden de beslenen bir türü vardır. Ekim'in yelkenleri her ikisinden de rüzgar almaktadır. Ekim, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleye ve bunların zorunlu ve kaçınılmaz bir uzantısı olarak ortaya çıkan yeraltı ve yerüstü savaşımının militan biçimlerine uzaktır.

Türkiye'de TKP-TİP-TSİP modern revizyonist gelenekten gelme akımların sosyalist devrimciliği, onlarla flörtten uzak durmasada böyle bir gelenekten gelmeyen Ekim'in sosyalist devrimciliği kendiliğindencilikle örtülür. Bunun nedeni sadece ilklerin revizyonist olması değildir. Onların herhangi bir devrim stratejisine uygun, biraz yaklaşan bir örgütlenme ve mücadele çizgisi geliştirme diye bir sorunları hiç bir zaman

olmamıştır ve olamazdı da. Sosyalist devrimciliğin antifaşist, antiemperyalist stratejik ve güncel görevlere uzaklıkları -kimisi kabaca bütünüyle sırtını dönüyor; Ekim gibilerde kuyrukçu bir izleme içerisindeler-kendiliğindenciligi kaçınılmaz kılıyor. Sınıf mücadelesinin geniş bir alanını, proletarya burjuvazi arasındaki savaşımın siyasal biçimlenmesinde dahi önemli bir yer tutan faşizme karşı savaşım bir kenara bırakılıyor, bir ek gibi görüldüğünde geriye tıpkı Ekim'in yaptığı gibi, kaba sosyalizm propagandası kalır. O da bir propaganda-ajitasyon faaliyeti düzeyine, aydınlatma yoluyla bilinçlendirme faaliyetine doğru indirgenir. Teori-program örgütlenmeyi, örgütlenme ve benimsenen mücadele biçimlerinde dönüp teori ve programı etkiler. Ülkemiz koşullarında savaşımın hem stratejik, hem de yoğunlaşmış güncel politik biçimlerine uzak durma, taktiği, sloganları, mücadele biçimlerini belirler. Devrimci eylem yoluyla kitlelerin eğitilmesi, eylemin ajitasyonun önemli bir unsuru olarak kullanılması bırakalım pratiğinde, literatüründe dahi yer almaz. Propaganda-ajitasyon-örgütlenme-eylem ilişkisini kuruşu geleneksel revizyonizince belirlenmiş çizgilerin dışına çıkamaz. Antifaşist savaşıma uzaklığı, bilinç-eylem ilişkisinde iradi bir köprü kurmaya daha da uzak durmasına yol açar, dünya komünist ve devrimci antifaşist hareketlerinin bu konudaki tecrübe birikiminden yararlanmayı düşünmez bile. Arkadaşları, son iki yılını kısmen ayıracak olursak tasfiyeci döküntüler, modern revizyonizmin artıkları, entellektüel gevezelerdir. Bu unsurlarla aynı örgüt çatısı altında yer almış, birlik-ayrılık ve flörtleri onlarla olmuştur.

İşte bu yüzden Ekim, devrimci militan eylemin güncel, yoğunlaşmış bazı biçimlerine karşı soğuk ve mesafelidir. Yasadışı militan gösterileri, bombalama ve cezalandırmalar, kamulaştırmaları "ciddi ciddi illegal siyasal faaliyet kapsamında"* saymamaktadır. Ekim'in bize yöneltilmiş tersine çevirdiğimiz bu eleştirisi, propaganda, ajitasyonun güncel içeriklendirilmesi ve onu bütünleyen mücadele biçimlerini

yadıysını, ajitasyon-eylem köprüsünün kurmaktan uzak revizyonist çalışma tarzını ve eylem çizgisini göstermektedir. Düzenli bir illegal yayın organı çıkarmakla tasfiyeciliği altettiğini düşünen Ekim, yeraltı devrimci faaliyetinin özellikle eylem içeren tüm biçimlerine karşı soğuktur. Eline sopayı alıp faşistlere sertçe sallamak, silaha el değdirmek, molotofu tanımak, güçlerini bunlarla eğitmek, düşünsel-ruhsal yakınlaşmalarını sağlamak, yasadışı korsan gösteriler düzenlemek, bunlara bir ilgi ya da uzaklığandan dolayı bir kaygı duymakta mıdır Ekim. Ekim'in bu konulara yaklaşımı TDKP'den hiç te farklı değildir ve hepsini maceracı eylemler olarak niteleyebilir. Peki, işçi sınıfı içerisindeki çalışmalarında faşist saldırılara karşı militan direnişi örgütlemek, bunu sadece propaganda etmek değil başına geçmek, *savunma komiteleri* türü somut milisvari, askeri biçimler önermek gibi bir politikası var mıdır? Halkın antifaşist direnişinin örgütlenmesi, konusunda da lafla yetinmek değil savaşımın kazandığı biçimlere uygun çeşitlilikte ve en önemlilerinden biri olarak AFMK türü örgütsel biçimler geliştirmek diye bir sorunu ve çabası var mıdır Ekim'in. Ekim, revizyonizmin ve sağ oportünizmin politik kitle çalışmasının düşünce ve biçimlerinin sınırları içerisinde. Hakkında söylenebilecek tek olumlu şey, temellerine doğru bir tarzda inemesede son dönemlerde devrimci bir baskılanma sürekli tıkanma ve tasfiyecilik ürettiğini bir nebze görmesiyle ve hareketteki yükselişle bizim ve diğer devrimci örgütlerin açtığı kanalları farkederek devrimci bir baskılanma altına girmiştir. Gazi ve izleyen süreçteki tavrına bakalım, bunun tanımlanması sürüklenmedir. Keza legal yayın organının içeriğide "sürüklenme" tanımlanmasına denk bir değişim içerisinde. Başlatıp yaygınlaştırdığımız pazar eylemlerine doğru meyil göstermesi, ve bir semtte TİKB ve MLKP'yle birlikte böyle bir eyleme katılması

da "korsan gösteriler"le ilgili görüşlerini değiştirdiğini, o görüşlerin işe yaramaz olduğunu göstermiyor mu?

Ekim'de son dönemde militan devrimci örgütlere doğru bir yakınlaşma çabası görülüyor. '93 yılında "siyasal bir sınıf örgütü için" başlıklı bir başyazı yayınladıysa da köklü bir kırıldanma, yöneliş içerisine giremedi. Tasfiyecilikle içiçeydi ve ruhuna sinmiş, uzuvları kireçlenmişti. Bir bölünme daha yaşadı ve Gazi sonrası kırıldanmaları biraz arttı. Gazinin yarattığı antifaşist ortam, sınıf içerisinde koşulların militanlaşmayı dayatması, ve örgütlerin devrimci baskısı onu kırıpdatıyor. Kuşkusuz bunlar olumlu gelişmeler. Ama kendi sürecine köklü ve özeleştirel bir bakış olmaktan uzak ve bundan dolayı güven vermemektedir. Bu tür örgütler, sınıf ve halk hareketindeki gelişmelere, politik dalgalanmalara, öne çıkan bir devrimci siyasal gücün etkisine göre dalgalanır, biçim alırlar. Bunun tipik örneği eski TKP/ML Hareketi, şimdiki MLKP'dir. Ekim'inde sınıf içerisindeki çalışmasında, PKK'ye daha önceki dönemdeki yaklaşımlarında bunu görmek mümkündür. Şimdi o görece daha devrimci rüzgarların altındadır.

Ekim devrimci hareketimiz içerisinde teoriye önem veren bir örgüttür. Kendisi bunu, "teorik alandaki üstünlüğü" tartışılmaz vurgusuyla söylüyor. Böyle midir, onun teorisi başlıbaşına çekim oluşturacak bir güçlülükte midir? Bu örgütün teoriye olan ilgisi, ilgi çokluğunun, teori pratik bileşimini doğru şekilde kuramamış olmaktan gelen sağlıksızlığının ötesinde başlı başına bir değere sahip midir? Bu sorulara olumlu yanıt verebilmek mümkün değildir. Geliştirdiği teori, güçlü bir gelecek perspektifi yakalamış olmaktan da uzaktır.

Ekim ideolojik-teorik inşaya yönelirken Türkiye devrimci hareketinde ki neredeyse tek kusurun "halkçılık" ve devrim stratejilerinin buna dayanıyor olması olduğunu düşündü. Sosyalist devrim

stratejisini kendisinden de önce ileri süren çeşitli revizyonist akımların, revizyonist reformizmini, sınıf çalışmasındaki kurukçulukları, devrimci yaşam ve kültüre uzaklıkları ile sınır çekmek bir yana onların kulvarına yanaştı. Aynı bakış açısıyla da devrimci harekette militan mücadele çizgi ve geleneğinin önemli etken olduğu, teorik yönden derinleşmemişse olsa troçkizmle varolan sınırları, inceltti. Politik kitle çalışması ve devrimci eylem konularında her ikisini de karakterize eden kendiliğindenciliği görmek yerine aynı zemine yerleşti. Tasfiyeciliğe karşı tavır alarak ileri çıktığını söylerken, çıkış noktasının dahi gerilerine düştü. Uzun yıllar çok dar bir propaganda zemini içerisinde kaldı. Ekim teori-siyaset-örgütlenme ve pratiği arasındaki ilişki kuruluşunu doğru değerlendirmedığımızı ileri sürüp, Konferans Belgelerinden yaptığı alıntılar ve uzun yanıtlarla bunu kanıtıyor! Azçok örgütlerin gelişimlerinden haberdar herhangi bir örgütten bir devrimciye Ekim'le ilgili düşüncelerini soralım. En iyi haliyle, Ekimin kendi görüşleri doğrultusunda teoriye önem veren, pratikte ise ismi bile geçmeyen bir siyaset olduğunu söyleyecektir. Bunu reddedebilir misiniz? En fazla son dönemde bunu kırmak için çaba harcadığımızı söyleyebilirsiniz. Harcanan çabanın yoğunluğu ile alınan mesafenin kısalığı yine en iyi sözcüklerle nasıl derin bir tasfiyeci batakta çıkmaya çalıştığımızın göstergesi olarak sayılabilir. Devrimci pratikle olan bağlarındaki ve yönelimindeki zayıflık, Ekim'in başta gelen sorunlarından birisidir. Bunu kırdığı ölçüde, siyasal çizgisini de düzeltme ve geliştirme olanağı da bazı yönlerden yakalayabilir.

Ekimin teorisinin bir çekim merkezi olmaktan uzak tutan bir başka etken, teorisinin bugünkü üretiminde doğru halkayı yakalayamamış oluşudur. Uluslararası komünist hareketle neo liberalizmden beslenen oportünizm arasındaki saflaşma eksenine, günümüz dünyasını çözümlenerek ML'in bu temelde savunulup geliştirilmesine uzak olduğu gibi, buraya doğru açıldığında troçkizmden devşirilmiş görüşlerle çıkmaktadır ortaya. Mali sermaye egemenliğinin bugünkü biçimlerinin, yeni sömürgecilik yöntemleri ve bu ülkelerin burjuvazisinin

gelişimiyle birlikte ve bu ülkelerdeki sosyo-ekonomik ve siyasal koşulların tarihsel gelişiminin sınıf mücadelesinin yarattığı etkiyle birlikte ele alınmasındaki fark ve özgünlükleri değerlendiremeyen programatik yaklaşımlarında bir sağlamlık ve derinlik görmek olanaklı değildir.

Ekim, legal yayın organında, devrimci bir durumun yoğunlaşmış pratik görevleriyle karşı karşıya olunan bir evresinde, Lenin'in, Rus devrimcilerinin teorisiyle olan ilişkilerine göndermeler yaparak pratik görevlere vurgu yapması arasında basit bir benzeştirme yaptığımız yönünde görüşler ileri sürüyor. Burada sorun, devrimci durumun varlığı yokluğu, teorik pratik ilişkisinin böyle bir kesitteki bileşiminin ne olması gerektiği midir? Sınıf mücadelesinin bulunulan evredeki sorunlarına nasıl bakıldığı, örgütün gelişme çizgisi ve geldiği düzlemde birincisiyle bağlantılı olarak nasıl bir yöneliş içerisinde olunması gerektiğinin belirlenmesidir değerlendirmemiz. Örgütsel gelişimimizin çeşitli sorunlarına karşı mücadeleyle göre konumlanma ve yön çizmektir. Sınıf mücadelesinin gelişiminin önündeki engellerin yıkılması, oportünizmin etki alanını daraltma gibi devrimci sorumluluk ve kaygılardan uzak olunur, buna göre bir konumlanış ve yön çizme içerisinde girilmezse -ki Ekim'in yaptığı budur- mücadelenin kenarında bir örgüt olarak kalırsınız. Teori-siyaset-örgütlenme-pratik ilişkisini yazılarınızda yaptığımız karşı alıntılarla kanıtlamaya çalışmak yerine örgütsel pratiğinizin gelişme düzeyi ile, bu yöndeki çabanızla açıklamaya çalışsanız daha iyi olmaz mı? Bizim, sınıf mücadelesinin gelişme yönünü ve özelliklerini çözümlenerek güçlerimizi konumlandırma ve vurguyu bu doğrultuda yapmamızla ilgili sözlerimizi Ekim'in tümüyle karşı yönden zorlama çabası anlaşılmasız değildir. Tüm itirazlarına karşı nereden durduğu ve nereden baktığını göstermektedir. Zaten tartışılan konunun en önemli yönünü, çıkış noktasını bu oluşturmaktadır. Mücadele içerisindeki konumlanış eksenini nedir, teori, siyasetler, örgütlenme ve pratik ilişkisi buna bağlı olarak doğru biçimde kurulmakta mıdır? Ekim, her ne kadar yeni bir örgüt olmayı gerekçe olarak gösteriyorsa da, bir örgüte belli düzeyde

gelişme olanağı sağlayan kitlesel mücadele dalgalarını değerlendirebildiği söylenemez. '89 Bahar Eylemleri, Emekçi memur eylemleri, Gazi ve onu izleyen süreçteki antifaşist yükseliş, değişik düzeylerdeki kitlesel, irili ufaklı lokal eylemler... Ekim'in '87'den itibaren merkezi örgütlü faaliyet yürütmeye başlamıştı; sonradan koruyamadıysa da o dönem güçleri çok az sayılmazdı, pek çok örgütte henüz kendisini toplamış değildi. Alan boştu. Hareketin geliştirilmesi, reformizm ve oportünizm tarafından yıkıma uğratılmaması için mücadele, devrimci anlamda politik-pratik bir sorumluluk içerisinde olmak bir yana düşünsel bir yöneliş içerisinde dahi değildi Ekim. Ekim'in yüzü devrimci pratiğin "p" sine bile el değdirmemiş olanlara dönüktü, onlarla birlik arayışı içerisindeydi. Ekim'den, bizim için teorik çalışmanın öne çıktığı bir evredir, itirazı yükselebilir. Burada tartıştığımız, Ekim yönünden o evrede teorik çalışmanın önde tutulmaması değil; devrimci pratiğe uzaklıkları, ilgisizlikleridir. Tüm bu süreç, teorilerinde olduğu gibi pratikleriyle de, teori-siyasetler, örgütlenme ve pratik ilişkisinin aşamalı ele alınışının kanıtlarıyla doludur. İşte biz, Ekim'i eleştirirken Lenin'i örnek vererek kendiliğindencilığe karşı mücadelenin hangi kapsam içerisinde yürütüldüğünden, kendiliğindenliğin altilmesi ve sınıf mücadelesinde öncü konuma çıkmanın teori-politika-örgütlenme-pratik bütünlüğünü şart koştuğundan bunun için söz ediyoruz. Ekim'in bunları yadsısına çabası neyi değiştirir?

Bizim son yıllarda üzerinde vurguyla durduğumuz dönem içerisinde konumlanma ve yön çizme konusudur. Bunu Marks'ın Paris Komünarları için söylediği "tarihsel inisiyatif" in döneme ve güncel pratiğimize taşınması olarak görüyoruz. Türkiye devrimci hareketinin geçmiş dönemleri, devrimci gelişme için doğan fırsatların, kitlesel hareketin yükseliş evrelerinin sadece yeterli hazırlık değil yeterli girişkenlikle

gösterilemediği için değerlendirilememesiyle doludur. Özellikle '70'li yıllarda, devrimci örgütlerin antirevizyonist kesiminin kendiliğindencilığe yaslanmaları, küçük burjuva maceracılığının güç kazanması, kitleselleşmelerine olanak tanımıştır. Eğer biz, hazırlık ve gelişme düzeyimizi, sınıf mücadelesinin bize yüklediği dönemselleşme ve güncel görevlerden soyutlama ve istikrarlı bir geride kalış pahasına şu ya da bu yönün güçlendirilmesi gibi bir anlayışla bir örgütsel konumlanış içerisine girersek, kuyrukçu ve tarihin eleştirel yorumcuları olmaktan öteye geçemeyiz. Geriden gelerek yanlışları tespit etmek, örgütsel yetkinleşme düzeyimizdeki yetersizlikler nedeniyle sürekli olarak döneme denk bir siyasal-pratik sergilemekten uzak durmak, komünistlerin tutumu olamaz.

Pléhanov'un 1905 devriminin yenilgisinden sonra "silaha sarılmamalıydılar" görüşüne karşı Lenin, Marks'ın Paris Komünü değerlendirmesini örnek vererek yanıtlar. "*Ah bizim Rus sosyal demokratları, Markstan Rus işçilerinin ve köylülerinin Ekim ve Aralık 1905'teki tarihsel inisiyatifini değerlendirebilmeyi bir öğrenebilselerdi! Yanılgıyı altı ay önceden görebilen derin bir düşünürün, yığınların tarihsel inisiyatifine gösterdiği saygı -ve cansız, duygusuz, bilgiç 'silaha sarılmamalıydılar'- sözleri ile karşılaştırm! Bunlar yerle gök kadar birbirlerinden ötede değil midir?*" Peşisıra Lenin Marks'ın tarihi hangi açıdan gördüğünü anlatır: "*Marks, dünya tarihini 'önceden tahmin etmek zor değildi...' öğütlerini veren dar kafalı aydın açısından değil de, fırsatları önceden yanılmaz bir biçimde hesaplama durumunda olmaksızın, onu yapanların görüş açısından görmüştür.*" Lenin yazısında Marks'ın Kugelmann'a verdiği yanıtı da aktarır. "*Eğer mücadeleye yalnızca yanılmaz uygunluktaki fırsatlar koşuluyla girilmiş olsaydı 'diye yazıyordu', dünya tarihini yapmak gerçekten çok kolay olurdu.*"

Bu sözlerin bir devrimin ardından yapılan

değerlendirmeler ve yığınların eylemiyle ilgili olduğu yönünde karşı çıkışlar olursa bu düpedüz saçmalamak olur. Marks ve Lenin'in değerlendirmeleri, tarihin nasıl değerlendirilmesi gerektiğini olduğu gibi, tarih içerisinde nasıl konumlanmak gerektiği konusunda da yol gösterici fikir vermektedir. Kuşkusuz bu henüz gerçekleşmemiş olanın, yanılı ve yenilgileri kader bellemesi değildir. Bunu ileri sürmek, bilinç, örgüt ve önderlik unsurlarını baştan yadsımak olur. Marks ve Lenin, güç ve hazırlıkları yeterli olmasada, hatta belli şeyler önceden görememiş olsalarda, bileşenlerin çokluğuyla pek çok "rastlantısal" ögenin devreye girmesiyle istediği sonuca ulaşamamakla birlikte tarihsel inisiyatifi kullanmaktan geri durmayanlarla, gelişmeleri sadece izlemekte yetinen, rölantideki bir pratikle geriden gelenlerin hiç bir işe yaramayan eleştirelliği arasında kalınca bir sınır çekmektedirler. Dünyayı değiştirmekle kendilerini yükümlü sayanlarla onun izleyicisi, yorumlayıcı olmakla sınırlayanlar arasındaki ayrımdayı, diğer bir deyişle. Bizim cephemizden de, örgütsel durumumuzla dönem arasındaki ilişkiyi neye göre kuracağımız, mücadele içerisinde nerede ve nasıl konumlanacağımız sorunudur. Ekim gibi örgütler, her zaman

geriden gelmeye, izleyip eleştirmeye, adaydılar. Herkes tarih içerisinde kendisine düşen rolü oynar.

* Ekim, Ekim '95 tarihli sayısında (131) "Buna TİKB'nin ciddi ciddi siyasal faaliyet kapsamında saydığı 'sayısız yasadışı militan gösteri, bombalama, cezalandıma, kamulaşırma vb. eylemler'de dahildir. Bunun kanıtını görebilmek için dünkü DS ile bugünkü DHKP/C'nin legal yayımlarına bakmak yeterlidir."

Ekim belirtilen mücadele biçimlerini siyasal faaliyetin dışında görüyor. Geleneksel revizyonizmin ve sağ oportünizmin bakış açısından bir red edistir bu. TDKP bakışıdır. Yeraltı ajitasyonunun sosyalist ve demokratik içeriği, ancak militan biçimlerle yapıldığında ve devrimci militan eylemlerle birleştiğinde değer kazanır. Biz onları sadece bu biçimlerin içerisine hapsedemiyoruz, fakat özellikle faşizme karşı savaşım söz konusu olduğu zaman demokratik mücadelenin militan içeriği militan biçimlerle yükseltilmelidir. Bu faşizme karşı siyasal olduğu gibi moral savaşım açısından da önemlidir. Ekim bu konuda programatik olarak taktiksel olarak tasfiyecidir, yeraltı mücadelesinin ülkemiz koşullarında önem taşıyan bazı biçimlerini de maceracılığa maledip yadsımaktadır.

BİR ADIM BİR ADIM DAHA PARTİYE

Hak ettiğin yere tarihin çöplüğüne gömeceğiz seni ihtiyar köstebek. Her kuruluşumuz bizim zafere, faşist diktatörlüğün ise ölüme yad ettiği gün olacaktır.

18. kuruluş yıldönümümüz; işçi ve emekçilerin militan direnişlerinin, büyük Gazi direnişimizin damgasını vurduğu; bir dönemin üzerine kullanılacak. Öyleyse içeriği de buna uygun olmalı. Mermilerimiz ve sloganlarımız düşmanın yüreğini titretmeli, dostların yüzünü güldürmeli. İzmir'den, Ankara'dan, Bursa'dan proletaryanın başkenti İstanbul'a KURULUŞU'muzun kutlama yankıları dalga dalga geliyor. Ve İstanbul'un varoşlarından bir top gürlenmesi misali selamlanıyor.

Gazi, Esenyurt, Ölüsu ve Okmeydanı. Alevlerin kızılığı birbirine karışıyor, bütün kenti kucaklayarak göğe doğru yükseliyor. Gazi'den yükselen silah seslerine Okmeydanı'ndan cevap veriliyor.

24 Şubat saat 18.00 Bayrağımız ve iki pankart. Biri "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni-TİKB" diğeri Genç Komünarların Komünareca Selamı "18. Kuruluş yılında TİKB'ne Selam Olsun - GK". Silahlı militanlar yolu kapatıp trafiği durduruyorlar ve sloganlarla birlikte molotoflar patlatılıyor. Alevin Kızılığı bayrağımızın rengiyle daha bir güzelleşiyor. Bir minübüs yolu açmaya çalışıyor, tereddütsüz namtular tekerleklerini hedefleyerek aracı olduğu yere mihliyor. Sivillerin yoğun olduğu bir alan olmasına rağmen müdahaleye cesaret edemiyorlar. Bayrağımız ve pankartlar asılarak kitle güvenli bir biçimde gösteri alanından çekiliyor. Bir kez daha izleyicilerin umut ve coşku dolu bakışları arasında silahlar patlıyor. Dostların yüreğine su serperken bir kez daha düşmanın yüreğine korku salınıyor.

18. Kuruluş Yılında Şan Olsun TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'NE!
BİZ KAZANACAĞIZ!

Geleneğini İzinden:

DEVİRİMİ HER CEPHEDE SAVUNMAK

Toplumsal krizin giderek derinleştiği, devletin siyasal ve ekonomik terörünün şiddetlendiği ve örgütsel görevlerimizin artacağı bir dönemde tutsak düştük. Girilen süreçten güçlü ve kazançlı çıkmamızın program ve hedeflerini belirlediğimiz bu kesitte sorumluluklarımızın yerine getirilememesinin acısını yaşamaktayım. (...)

Şubeye götürüldüğümüzde polis telsizinden, telefonlarından ve kendi aralarındaki konuşmalarından ilk anlayabildiğim geniş bir operasyona maruz kaldığımızdı. Başkaları olmasa diye düşünüyorum. Biri telefonda "ilki tamam, sıra asıl önemlisinde" gibi bir söylemde bulundu ve acele yardım istedi. Örgütsel durumumuzu düşünüyorum. Oldukça ağır bir darbe vurdular diyorum. Bu arada biri beni yan odaya götürdü. Bazı sorular sormaya başladı. Yetkili biri olduğu halinden belliydi. "Beni bir daha görmeyeceksin. Merak ediyorum, neden buraya geldin?" Ben cevaplamadım. Göz bağımı açtılar. "Gözlerimin içine bak. Benim ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Akıllı olduğum halinden belli." vb. konuşmaya devam ediyordu. Ben onun gözlerinin içine iyi baktım. Öyle dikkatli ve sürekli bakıyorum ki rahatsız oldu ve göz bağımı bağlamalarını istedi. Konuşmaya devam etti. Ben pek ilgilenmeyince tekrar ilk getirildiğimiz odaya götürdüler. Burada sanırım düzeyimizi ölçmeye çalışıyorlardı. Biraz sonra beni tekrar yandaki odaya aldılar. Üstümden çıkanları tutanağa kaydettiler. Cebimden çıkan markları ve saatini seri numaralarını da yazılmasını istedim. Nedenini sorduklarında kendilerine güvenmediğini söyledim. Tutanağı imzalamamı istediler. Okudum. İmzalamayacağımı söyledim. Çıkarken teslim almak için gerekli olduğunu söylediler. Ben de "İmza atmıyorum" dedim. "Öyleyse parayı ve saati geri aldığın yaz" dediler. Ben onu da yapmadım. Yine de paramı ve saatimi geri verdiler. İmzayı atmadığımdan ilk kaba dayaklarını atıp asıl yüzlerini gösterdiler. Böylece barışçıl tavırlar değişti ve kavgaya artık olması gereken yerden başlamış olduk. Bundan sonra hiç,

evet hiç konuşmayacaktım. Mücadeleye ilk başladığımda aldığım ve sonraki süreçte giderek bilinçli bir duruma dönüşen "devletin eline geçtiğimde direneceğim ve sol elimle zafer işareti, sağ elimle yumruk yaparak basının karşısına çıkacağım" kararını gerçekleştirme yönünde artık hiç bir engel kalmamıştı. Şehitlerimizin ve direniş geleneği yaratan yoldaşlarımızın kervanına ben de katılmalıydım. Ama sadece kendimin değil diğer yoldaşların da zaferle çıkmalarını sağlamam gerekiyordu. Yardımcı olabilmek için nasıl fırsatlar yaratacağımı düşünüyorum. Toplu alındaki toplu direnmeliydik. Burada belirleyici olan ben olacaktım. Sorumluluğum burada da devam ediyordu. Hem de daha fazla yoğunlaşmış bir enerjiyle. Bir yoldaş, "ifade vermeyeceğiz değil mi?" diye fısıldıyor. Ben "tabii vermeyeceğiz canım" diye cevaplıyorum güvenli bir şekilde. Tavır noktasında yoldaşlara güveniyorum. Ama onlar da benim gibi ilktiler. Tecrübesizdiler. Ama son iki toplantımızda takip ve işkencede nasıl direnilir konusunda gündem oluşturup konuşmuştuk. Bu beni rahatlatmasına karşın tecrübesizliğin getirmiş olacağı belli yanlışlara düşebileceklerini ya da düşebileceğimizi düşünüyordum. Kendi adıma her sorgudan sonra bir değerlendirme yapıp, eksik, zaaf ya da geleceklere karşı kendimi sorguluyor ve yeniliyordum. Kaygım operasyonun büyümesiydi.

Bütün yoldaşların üst arama tutanağı alındıktan sonra bizi bir büyük salona götürdüler. Burada faşist marşlarla karşılandık. Daha sonra bir işkenceci "karşılama merasimini beğendiniz mi?" diye sormuştu. Bu salonda beklerken aralıklarla birkaç kişinin getirildiğini gördüm. Göz bağının altından baktığımda (...) bir yoldaşın yanımda olduğunu gördüm. Göz bağının altından onu arıyor bulamıyordum. İçimden "ne olur sorumlu yoldaşları getirmesinler" diye kendi kendime düşünüyordum. Saatler geçtikten sonra beni bir odaya götürüyorlar. Göz bağımı açıyorlar. Oda da tek kişi var. Avukatımın olup olmadığını sordu. Cevaplamadım. Bir kaç kez sorduktan sonra "avukatın yoksa eğer İstanbul Barolar Birliği'nden avukat istemek için savcılığa dilekçe yazman gerekiyor" dedi. Ben yine ilgili davranmayınca "bak (...) istedi. Bu sizin en doğal hakkınız. Biz bunu yapmak zorundayız" dedi. Ben operasyonda başka kimlerin olduğunu öğrenmek için masanın üstündeki dilekçe kağıtlarını alıp bakıyorum. Ama bakıyama izin vermiyor. "Okudun. Artık imzala,

seni mi bekleyeceğiz” dedi. Ben konuşmadım ama yüz ifademi yazmayacağımı ve avukat istemediğimi belirttim. O da anladı. Birkaç vuruş yaptıktan sonra tekrar yerime götürdü. Gece saat 3.30-4.00 civarında beni aldılar ve işkence odasına götürdüler. Burada hakkımızda bilinenleri anlatmaya başladılar ve kendimi ezdirmememi söylediler. (...)’nin evinin düştüğünü, bombaların bulunduğunu, vb. söylediler. (...)’nin evi düştü derken, kahroldum ve bana ne kadar işkence yaparlarsa azdır diye hayıflanıyorum. Bu arada soyunmamı istiyorlar. Ben soyunmayınca “bu korkuyor” diyorlar. Hemen beni soymaya başlıyorlar. Ben fiilen müdahale ettim ve kendim soyundum. İç çamaşırlarımı da indirince “bu daha önce namlaka buraya gelmiş” diyorlar. Bir başkası “hiç utanmıyormusun?” diyor. Bir ara ilk önce yıkayalım mı, elektrik mi verelim tartışmasına giriyorlar. Banyoda karar kılıyorlar. İlk işkence seansı başlamıştı. İşkence yöntemlerini pratik olarak öğrenecektim. Ve sağlam olup olmadığımı burada kanıtlayacaktım. Dimitrov’un kadrolar üzerine olan yazısını hatırlıyorum. Dimitrov’un söylediklerini doğru bulup da pratikte yaşanarak, faşist bir devletin işkencehanelerinden güçlü çıkmak anlamlı olmalıydı. İşkenceden geçen yoldaşlarımı, direniş sergileyenleri, Kaypakkayaları, Pirsultanları anımsıyorum. Daha da güçleniyorum. İsmail Cüneyt yoldaşın katlini anımsayıp da en ufak bir tereddüt olur mu? Dokuz Beyaz Sayfa’da verilen mesaj almıştım. Geleneğe düşecek lekenin bedeli ağır olacaktı.

İşkenceye saçlarımı keserek ve kafanda üç hilal yaparak başladılar. Soğuk suya uzunca tuttular. Arada bir hayallerimi sıkma ve iğrenç hareketler de bulunmayla devam ediyorlardı. Öylesi bir yoğunlaşma yapıyorlardı ki kişi kendisini sürekli yoğun işkencede hissediyordu. İslatma işteninden sonra düz askıya aldılar. İlk aldıklarında yumruklarla ameliyat yerime vurdular. Yine hayallerimi sıkıttılar. Askı devam ederken cinsel organımdan ve ayak serçe parmağımdan elektrik verdiler. Ben ne konuştum ne de bağırardım. İşkenceciler (...) evin düştüğünü, benim evime gidildiğini, herşeyi bildiklerini ve boşuna direneceğimi, kendilerinin işkence yapmak istemediklerini ama zorunlu kaldıklarını söyleyip etkilenmemi istiyorlardı. Ama ben ilk askı ve elektrikte bile “gık” demedim. Uzun süre bekledikten sonra tazyikli su sıkıttılar. İşkence odasına geri getirildim. Yumruk ve tekmelerle yere yatırdılar ve sandalyeye ayaklarımı bağladılar. Sonra biri üzerime oturarak ayaklarımı vurdular. Bunun adıda falaka olmalıydı. Bu fasıl da bitti ve beni kaldırarak üzerimi

giydirdi yine döverek kaldığım yere götürdüler. İşkencedeyken duygusal etkilenmem için ailemle ilgili sorular soruluyor, kendilerince yorumlar yapıp psikolojik bir bunalıma sürüklemeye çalışıyorlardı. Eşimi neden getirmediklerine hayıflanıyor ve pişmanlık duyuyorlardı. “Gidip getirelim, karşılıklı işkenceye tutalım bakalım konuşur mu konuşmaz mı?” diyerek tehdit savunuyorlar. Ailemi getirselardı bile onları da tanımayacaktım. Artı etkilenecek zayıflığı da taşıyıyorum. Gittiğim yerde kalabalık bir kitlenin olduğunu hissediliyordu. Acaba hepsi bizimkiler mi diye düşünüyör, ama kim olduklarını çıkaramıyordum. Bu ilk işkence seansından oldukça halsiz ve yorgun düştüm. İlk işkence yöntemleriyle de karşılaştığımdan belli bir şaşkınlık yaşadım. Yoldaşın evinin düşmesi beni yıpratıyordu. Şube de bu yüzden hep ateşim artmıştı. (...)

Akşam saat 18.00’da beni tekrar aldılar ve işkence odasına götürdüler. “Soyun” dediler. Hemencecik soyundum. Sürekli kendim soyundum ve sürekli “utanmazlıkla” suçlandım. Bu seans sırasında özellikle elektrikle fazlalığının yanında yumruk ve tekmelerle karın bölgesine vurulmasından kaynaklanarak ameliyatım patladı ve kan aktı. Ameliyatın patlamasıyla da umursanmazlıkları devan etti. “Bu kurşun yarası mı ne bakalım kurşun nereden çıkmış” deyip vücudumu kontrol ediyorlardı. Sivri zekalının biri “tuz getirip yarasına basalım” dedi. Gidip getirdiler. Tuz basınca oldukça acıdı ama acısı kısa sürede geçti. Tuz ilaç gibi geldi. Ameliyat yeri ondan sonra ne patladı ne de kanadı. Adım şubede “dilsiz” e çıkmıştı. İşkencede ne bir zayıflık belirtisi ne de bağırış yoktu. En büyük işkenceyi ise salonda beklerken yaşıyordum. İşkence odasından çıktıktan sonra evden çıkan el yazılarından dolayı kötü bir şekilde iç sorgulama yapıyordum. Gerçekten devlete karşı tavırının adı direnmek miydi? Evet konuşmuyordum ama devletin elinde bilgiler vardı. Diğer yoldaşları gözlemlediğim kadarıyla benim gibi isimlerini söylemiyorlardı. Bu sevindiriciydi. Ama daha ikinci gün. Geride 13 gün daha var. Bana da sürekli “daha çok burdasınız. Bir dayanırsın, iki dayanırsın 15 gün de dayanacak değilsin ya” daha farklı yöntemlerini kullanmadıklarını, boşuna kendimi ezdirmememi” söylüyorlar. “Gel bir adım bize gelelim iki adım sana” sözünü sürekli kullanıyorlardı. Onlar böyle diyorlardı ama benim devrime, sosyalizme, örgütime bağlılığım değil 15 gün ölsem bile “gık” demememi sağlıyordu. Son sözüm DİRENMEK olacaksa günlerin önemi,

işkencenin dozajı belirleyici değildir. Belirleyici olan devrimle kurulan bağın ölçüsüdür. Belli zayıflık, eksiklikler taşısam da, devrimle sosyalizmle bağımın güçlülüğünü görüyordum. Örgütün sorunlara yaklaşımındaki netliği, taktik ve programatik çözümlemesi devrim inancımı pekiştiren, güçlendiren, kapitalist sınırları yıkan olmuştur. TIKB ismi bile kişileri güçlü kıyor, güven veriyor. Siyasi-ideolojik derinleşmemiz bilincimizi güçlendiriyor, bizleri ileri taşıyor. Bundandır ki işkencenin hiçbir anında bile herhangi bir ikilere yanaşmadım. Çözülmek aklıma bile gelmiyordu. Buna zamanın olmadığı gibi yeride değildi. Yalnız 14. güne kadar yani çıkana kadar el yazmaları beni rahatsız etti. (...)

4. gün saat 16.00'da ilk önce iki yoldaşı daha sonra da ikimizi hücrelere çıkardılar. Her birimizi ayrı ayrı hücrelere aldılar. Burada diğer iki yoldaşla haberleşip açlık grevinde olduğumuzu belirttik. Cumartesi akşam saat 18.30'da tekrar aldılar. Almaya gelirken ismimizi söylemediğimizden dolayı oldukça uğraşıyorlardı. Çileden çıkıyorlardı. İşkence odasına gitmeden önce sorgu odasına götürüldüm. Burada konuşmanın için oldukça uğraştılar. Herhangi bir gelişme görmeyince "götürün" dediler. Soyunmamı istediler. Hemen soyundum. Düz askıya aldılar ve elektrik verdiler. Ben konuşmayınca "seni bırakıp gidiyoruz. Konuşacağın zaman bize seslen. Hatta öksürmen bile yeterli olur" dediler. Öyleyse öksürmemem de gerekiyordu. Biraz bekledikten sonra konuşup konuşmayacağımı sordular. Yanıt alamayınca ayaklarımdan tutup aşağıya doğru çektiler. Birazdan indirip su banyosuna götürdüler. Yere yatırdıktan sonra bir zaman tazikli su tuttular. Sonradan çıkartıp bürolarda kullanılan vantilatörlerle kuruttular. Seansın bittiğini düşünmüştüm. Ama onlar bu kez falakaya aldılar.

(...) 6. gün polis kinlerin açlık grevinde olduğumu sordu. Ben konuşmadığımdan söylemedim. 2-3 saat sonra yan hücredeki yoldaş yurtsever arkadaşına benim açlık grevinde olup olmadığını sordu. Hemen kalkıp açlık grevinde olduğumu söyledim. Listede adın olmadığından yoldaş açlık grevine gitmem noktasında tereddüt yaşamıştı. Sonra konuşmaya karar verdim ve görevli polis hücrenin kapısına gelince açlık grevinde olduğumu söyledim. Diğer iki yoldaş açlık grevinde olduklarına dair inza vermiyorlardı. Ama "imzadan intima ediyorun"

diye yazıyorlardı. Görevli açlık grevi kağıdını bana getirdi ve imzalamamı istedi. İmzalamayacağımı belirttim.

Direnişimizle sempati kazanmıştık. İşkencede nasıl direnilir, vb. üzerine toplu sohbetlerimiz oluyordu. Örgütün propagandasını bu yönüyle öne çıkarıyorduk. Sadece kendimizin direnmesi değil diğer devrimci-demokrat güçlerin de direnmelerini sağlamak ya da gelinen aşamada daha çok çözümlerini engellemek, itirafçılığa giden yoldan alakoyarak yine görevimiz olmalıydı. Bu noktada kısmen başarılı olduk. (...)

7. gün tekrar bir odaya aldıklarında ise siyasi-ideolojik tartışma ortamına çekmeye çalışıyorlardı. Masanın üzerinde her türlü teorik siyasi yayın vardı. 3 kişiydiler. Örgüte karşı güvenimi sarsma çalışmalarından sonuç alamayınca reformist, legal örgütlenmeye devrimci militanlık konusunu gündeme aldılar. Silahlı mücadelenin gereksizliğinden ve reformizmin tek çözüm yolu olduğunu, Teslim Törelere, Perinçeklere ve giderek sağa kayan hareketlerden örnekler vererek açıklamaya çalıştılar. Biri konuşuyor, diğeri onun kaldığı yerden devam ediyor ve öbürü onları tamamlıyordu. Kendi aralarında biçimsel ve mekanik de olsa belli bir bütünlük gözlenebiliyordu. Beni etkilemeleri imkansızdı. Çünkü şekillenmem, devrim ve sosyalizmle bağım reformizme ve oportünizme karşı düşüncelerle sağlanmıştı. Reformist revizyonist düşüncelerden etkilenmem devrime, sosyalizme ihanet demektir. Teslim alamayacaklarını anladıklarından tekrar sorgu odasına götürüldüm. Bana "sen gel konuş. Biz fezlekle hazırlarız. Bundan kimsenin haberi olmaz. Böylece ucuz kurtulursun" deyip kandıracaklardı! Zorla yapamadıklarını "tatlı" yapacaklardı. Dediklerini kabul etsem ne kadar para ya da prim alacaklarını, kendimi ezdirmememi ve "bizde kabul et, savetlikta işkence sonucu kabul ettim dersin herkes böyle yapıyor. Sen hiçbir kelime söylemedin. Böyle de olmaz ki" ifadeleri onların ne kadar alçaldıklarını, yenildiklerini gösteriyordu. Benim için artık işkence seansları tersine dönmüştü. Onlara psikolojik işkence yapmalıydım. Kendime yalvarmalı, kişiliksizliklerini açığa çıkarıp moral kazanmalıydım. Ve yapıyordum. Onların durumu bizimkinden kötü görünüyordu. Bir işkenceci "asıl işkenceyi siz bize yapıyorsunuz. Savetliğe suç duyurusunda bizim bulunmamız gerekir" diyerek yorgunluğunu bitkinliğini gösteriyordu. Her ne kadar fiili işkenceye devam

"Parti işi yapılmak zorundadır, ama en az zamanla, en risksiz şekilde". Doğaldır ki randevulara da gidilmelidir; fakat temiz olarak. Randevu öncesi takip olasılığını en aza indirecek önlemleri almak gerekir. Yani izlenmediğini bildiğimiz bir yerden çıkıp gitmek, takip almadan gitmek ya da takibi *kesinlikle* atlatarak gitmek gerekir.

Randevuda takip kontrolü

Randevu bölgesine erken gidip buluşma yeri çevresini genel olarak gözden geçirmek, etrafın bir kaç "fotoğrafını çekmek", görüşme sırasında gelişebilecek olaylarda olağandışılık hissetmemizi kolaylaştıracaktır. Kontrolü randevuya gelen yoldaşla birlikte gideceğimiz yere kadar sürdürmek gerekir.

Özellikle devletin tanıdığı yoldaşlarla dolaşırken, tanıdık polislerle karşılaşma riskini de gözönünde tutarak merkezi yerlerden geçilmemelidir. Öte yandan legaldeki yoldaşlar kimi zaman takip altında, gözetlenen ya da dinlenen bir yerde görüşmek zorunda kalabilirler. Böyle yerlerdeki konuşmalarımızda illegal konulardan, isimlerden ve randevu yeri vb. vermekten kaçınılmalıyız. Gerekliğinde yazılı olarak belirtirebiliriz.

Kimlere ve nerelere takip götürmemeliyiz?

Bizler, örgütsel çalışmanın içinde yer alan yoldaşlara, illegal evlere takip götürme konusunda hassas davranırız. Bu konuda kuşkusuz titizliği sürdürmek gerekir. Ne var ki, örgütsel çalışmada lojistik destek sağlayabilmek, uzun vadede devletin bilmediği kadroların çıkarılması amacıyla kitle ilişkilerine giderken de takibe karşı uyanık olmalıyız. Ancak açık faaliyetlerde (gazete satışı, panel, mitinge götürme, piknik, vb.) ilişkilerimizin dışında geniş bir kitleye gidildiği için onları gizleme kaygımız olamaz. Doğal olarak kendimizi de gizlemeyiz. Aksine böyle durumlarda, bu faaliyetleri polise rağmen cesaretle yürütmek kitlelere güven verir. O yüzden iki durum birbirine karıştırılmamalıdır.

Sözünü ettiğimiz kitle ilişkileri, özel olarak ilgilendiğimiz, bize kapılarını her koşulda açanlardır. Bu ilişkilerin genel, yaygın kitle çalışması içinde, mitinglerde vb. yerlerde devlet tarafından tespit edilmiş olması, bu kişilerle ilişkilerimizi gizleme, evlerini korumamızda gevşekliğe neden olmamalıdır. Devlet bu ilişkilerin örgütle bağlarının düzeyini ancak takip, çözümlerle ve sızınlarla öğrenebilir. Ancak bunlar üzerinde titizlikle durmazlar.

Özellikle legal alanda çalışma yürüten yoldaşlar, bu konuya çok ciddi olarak eğilmemektedirler. Eğer görüştüğü ilişkilerin "meşru" bir açıklaması olsa da (işyerinden, okuldan arkadaş, tanıdık, akraba vb.) evlerine giderken takip kontrolü çekme ihtiyacı duymamalıdır. Örneğin legaldaki bir yoldaş ertesi günü randevusu için canını dişine takip takibi atlatmayı başarıyor. Sonra da bir iş arkadaşının evine gitmeyi planlıyor. Ancak daha önceden bu eve dikkatsizce (gelişigüzel) gidip geldiği için takipçileri o evin kapısında sınıtarak kendisini beklerken buluyor.

Legal alanlara gidip gelen yoldaşlar da evi, işi biliniyorsa takip kontrolü ve takip atlatmayı randevu öncesine erteleyebiliyorlar. Teerrübesiz oldukları için de kendilerine güvenmiyorlar. O yüzden ya "güvenlik" nedeniyle gelmiyorlar; ya da "geldim ama emin değilim" diyebiliyorlar. Örneğin legal alandayken, işten eve gidip gelirken her ikisinde bilindiği halde aynı güzergahlardan gitmemeyi, takip kontrolü ve atlatmayı alışkanlık haline getiren bir yoldaş, yıllardır illegal çalışan yoldaşlardan daha iyi bir performans gösterebiliyor.

Tersi bir durum ise, yıllardır yeraltında olan yoldaşlarda görülebiliyor. Evlerinin devletçe bilinmiyor oluşu, görüştüğü veya gittiği yerlerden takip alma olasılıklarının azlığı, onlarda belli bir gevşemeye neden olabiliyor. "Nasil olsa beni buldukları anda alırlar" düşüncesiyle ince takibe çok fazla dikkat etmiyorlar. Oysa sadece bizim değil, diğer örgütlerinde operasyonlarında 1980'den sonra uyguladıkları taktik, sorumlu kişiyi bulup onu takip ederek örgüt hiyerarşisi içinde yer alan kadrolara ulaşmaktır. Bu durum farkedilinceye kadar ulaşabildikleri kişilere dokunmuyorlar. Farkedildiği anda ise takibi durdurup hemen operasyonu başlatıyorlar. O yüzden "sorumlu, daha yetkin yoldaşlar takip getirmez" diye düşünmemek gerekiyor. Yoldaşlara güvenmek ayrı şeydir. Dikkati, uyanıklığı ve kademelenilmeyi, son kontrolü elden bırakmamak sadece bize kazandırır. Örgütü devletten gelecek saldırılara karşı korumak her devrim savaşçısının birinci görevidir.

Taş, Yürek, Barikat

Yaşasın Gazi Direnişi

MÜCADELEMİZDE YAŞIYORLAR

ASLAN TEL

MEHMET ALİ DOĞAN

24 MART '83'DE SEFAKÖY'DE İÇİNDE İSMAİL CÜNEYT YOLDAŞIN DA YER ALDIĞI ÇATIŞMADA, FAŞİST CELLATLARA KARŞI DÖVÜŞEREK ÖLDÜLER.

Zeynep Poyraz
ve Hakan
Çabuk
Yoldaşları, Gazi
ve Ümraniye
Direnişlerinde
Ölümü En
Önde
Göçüslediler

ERALP YAZAR

4 Mart '92'de Eralp İzmir'de göndere çekilmiş bir bayrak gibi önde yürüdü.

ÖRGÜTSEL GÜVENLİĞİN ŞAŞMAZ SİLAHI

"Gizlilik kurallarına göre örgütlenmeyen, legal ve illegal faaliyeti doğru bir şekilde birleştirmeyen bir örgütün takip ve sınırları önleme çabaları, akıniye karşı akınsızca kürek çekmekten başka bir şey değildir". (CÇ, Sayı 70, Mayıs 90)

Takibe Karşı Mücadele

Takip, örgütsel faaliyetimizin çapını, potansiyellerini öğrenmeye, bilmeye noktaları, kadroları, yöntemleri ele geçirecek faaliyeti darbelemeye çalışan düşmanla yüz yüze gelinen olaylardan sadece biridir. Düşmanın kendisine ulaşmasının bütün yollarını tıkamaya, faaliyetinin içeriğini, mevziflendirmelerini, kullandığı yöntemleri titizlikle gizlemek zorunda olan bir yeraltı örgütünün kadroları takibe karşı ustalıkla çalışmalıdır. Faaliyette bir kesinti yaratacak, düşmanın elinde bir silaha dönüşecek takip ve sınırlara karşı gösterilen dikkat, uyanıklık ve duyarlılık ortamı, bu alanda başarı ya da başarısızlığın kostası olacaktır.

Bu konuda düşmanın gücünü abartan ya da küçümseyen düşünce ve davranış biçimleri bize iyi ölçüde zarar verecektir. İlkinde, "Takip sendromu" yaşamı ki, polis amacına ulaşmış demektir. Çünkü onun asıl amacı, örgütsel faaliyetin sürdürülmesini engellemektir. "Takip sendromu"na sürüklenerek hareket etme kalması yol açtığı ölçüde, buna ulaşmış demektir. Diğer, gevşekliğe, dolayısıyla darbe yönetimi ve örgütsel faaliyetin kesintiye uğramasına yolaçacaktır. Profesyonel dikkat, soğukkanlılık ve kendine güveni devrimci kişiliğimizin bileşenleri haline getirmek, sadece gerekli olduğu zamanlarda değil, *günlük yaşamın bir parçası olarak her zaman ve her koşulda* polis takibine karşı donanımlı olmak bir örgüt adamı için zorunluluktur. Daima iyi bir gözlemci olmak, dikkat çekici olguları, değişiklikleri toplamayı ve birleştirmeyi başarmak, takip yöntemlerini öğrenme ve onları boşa çıkarma konusunda işimizi kolaylaştıracaktır.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, krizin derinleşmesine bağlı olarak, toplumsal muhalefetin zemini genişlemektedir. Düzen karşıtı güçler arttıkça, burjuva devletin kendisi için tehlikeli olarak gördüğü emekçi sınıf kesimlerine yönelişi hızlanmaktadır. Polisin "emekçi sınıf kesimlerine yönelişi", takip konusunda *avid olarak*, ulaşılması kolay konumdaki bu güçler içinde yer alan ilişkilerin deneyimsizliklerinden, vb. de yararlanarak onlar üzerindeki "yeraltındaki oluşuma" ulaşma imkanı bulmasıdır.

Öte yandan, toplumsal muhalefetin büyümesi buna bağlı olarak örgütün tabanı ve çevre ilişkilerinin genişlemesi, bir yarıyla takip kapma riskini yükseltirken diğer yarıyla yeraltında olma halinde gizleme/perdeleme olanaklarını genişletir. Devrimci örgüt çalışmasının çerperinde yer alan ilişkilerin dahi, yeraltının kurallarını en başta da takibe karşı uygulanması gerekenleri öğretmemiz bugün daha da aciliyet kazanmıştır. Legal alanların ve araçların kullanımındaki çeşitlenme, örgütsel faaliyetin bu cephesinde çalışma yürüten yoldaşlar için ise sürekli zenginleştirilmesi gereken bir eğitimi zorunlu kılıyor.

İlke ve kurallara kayıtsız sadakat

Takibi farketme ve atlatmadan önce yapılması gereken tek bir şey vardır: *Takip almamaya çalışmak*. Bunun yolu da yeraltı yaşamının ilke ve kurallarını her zaman ve her koşulda hiç eksik olmayan bir dikkat ve titizlikle uygulamaktan geçer.

1- Randevu yerine zamanında ve temiz git. "Taşıyıcı" durumuna düşmemek, peşinde "kuşaklarla" gezmemek büyük sorumluluktur.

2- Giyim kuşamın, bulunduğun yere ve konumuna uygun olmalıdır. Genel görünümün, hal ve davranışlarının dikkati çekecek ekstra bir dezavantaj içermemelidir. Herkes gibi olmak ve göze batmamak gerekir.

3- Daha önceden görmediğin yerlere randevu verme. Randevu yerleri, merkezi yerlerin olduğu daraba, garaj, işkale, vb. dışında; semtlerin bölgelerin iç taraflarında birkaç giriş çıkışı ve derinliği olan toprak sokaklar olmalıdır.

4- Devrimci insan yaratıcıdır. Randevu yerlerini çeşitlendirme ve zenginleştirmek iş bilimselidir. Bir örgüt